ΣΕΛΙΔΕΣ 16

ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
2

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗ
30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1933

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 3

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 1
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: ΑΡΙΘΜΟΣ 20701

ΒΡΟΧΗ ΑΣΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ δὸν Ζοζὲ Μοχίκα

ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ ΣΦΡΙΓΟΣ

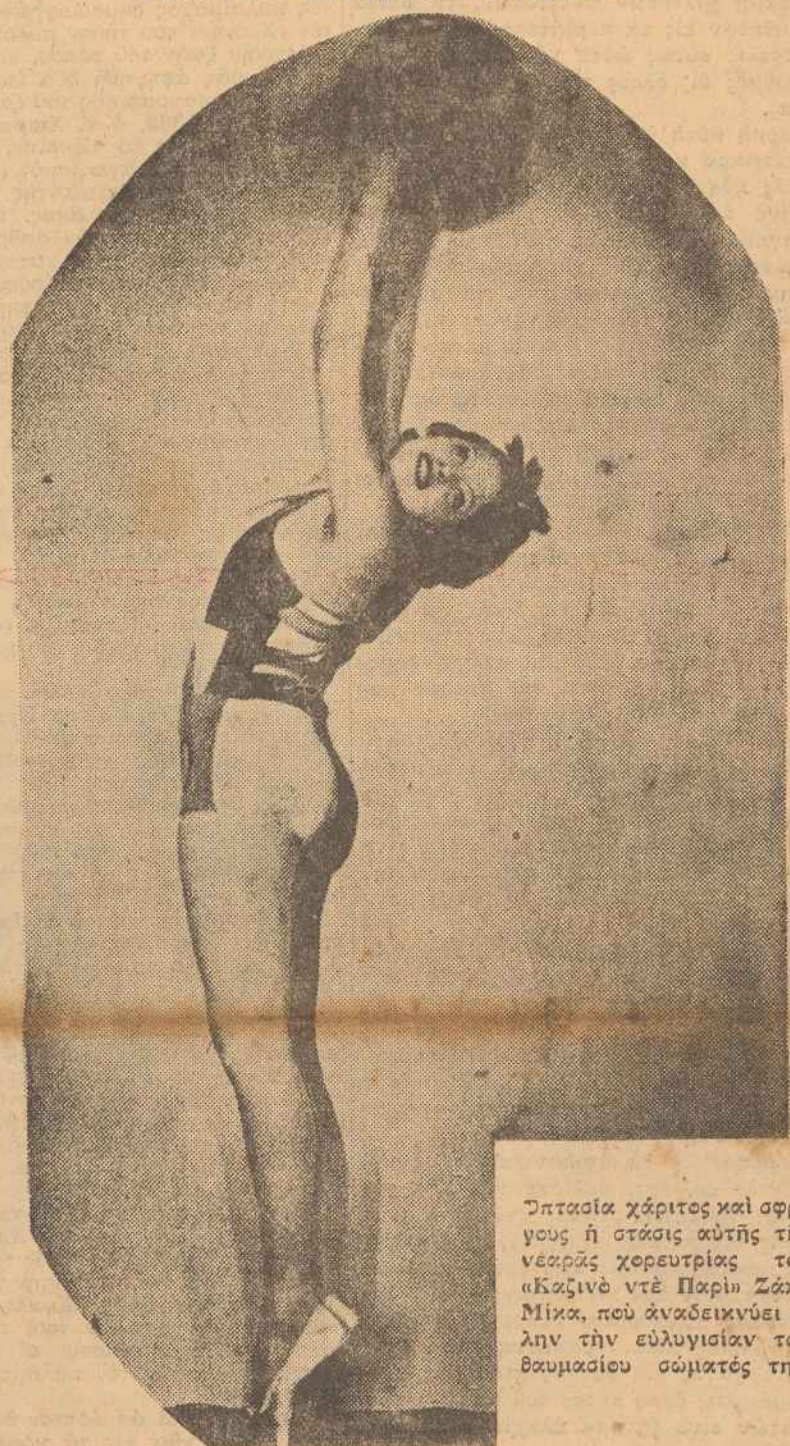

Ὀπτασία χάριτος καὶ σφριγους ἡ στάσις αὐτῆς τῆς νεαρᾶς χορευτρίας τοῦ «Καζινὸ ντὲ Παρὶ» Ζάκο Μίκα, ποὺ ἀναδεικνύει ὅλην τὴν εὐλυγισίαν τοῦ θαυμασίου σώματός της.

ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ. ΠΑΡΕΛΑΥΝΕΙ..

... Εἶνε αἱ Ἀμερικανίδες τῆς Φλωρίδος ποὺ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν προκηρυχθέντα τελευταίως εἰς μίαν πλάζ διαγωνισμὸν τοῦ ὡραιοτέρου σώματος

Ἡ πρωταθλήτρια τοῦ κολυμβήματος Ἐλεωνόρα Χόλμ ἔχει πιστὸν συντροφον ἕνα λεοντάρι, πολὺ ἥμερο, ὅπως βλέπετε

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-Τ/ομο
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35999

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΣ

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Πανοράματος» ἐγινεν εὐμενέστατα δεκτὸν ἀπὸ τὸ κοινὸν τόσον τῆς πρωτευούσης ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν ὅλα τὰ τεθέντα εἰς κυκλοφορίαν ἀντίτυπα ἐξηντλήθησαν καὶ τὰ περισσότερα κιόσκια τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἔμειναν χωρὶς φύλλα. Ἐπίσης πολλὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐπαρχιῶν ἐζήτησαν συμπληρωματικὸν ἀριθμὸν φύλλων.

Κατέπιν τούτου ἔγινεν ἀνατύπωσις ἀρκετῶν ἀκέμη χιλιάδων ἀντιτύπων, τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν εἰς τὰ περίπτερα καὶ τὰ ὑπεπρακτορεῖα, οὕτως ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς ἀριθμὸς δι' ὅλους τοὺς ζητοῦντας ἀναγνώστας.

Ἡ θερμὴ αὐτὴ ὑποδοχὴ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ἠσθάνετο τὴν ἔλλειψιν ἑνὸς φθηνοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν εἶνε ἁπλῶς ἀρχεῖον μυθιστορημάτων καὶ διηγημάτων, ἀλλὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του ζωντανότερα σέματα καὶ ποικίλην ὕλην παρμένην ἀπὸ τὴν σύγχρονεν ζωὴν καὶ τὰ ἐπίκαιρα γεγονότα.

Ἡ φθηνὴ τιμὴ τοῦ «Πανοράματος» ἐπετεύχθη φυσικὰ ἐπὶ θυσίᾳ τῆς πολυτελείας τῆς ἐμφανίσεως, διότι ἡ πολυτελὴς ἐμφάνισις κοστίζει καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν ἐφιλοδόξησε νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του σελίδας καὶ χρώματα, ὁηλαδὴ πολυτέλειαν χωρὶς ἀντάξιον περιεχόμενον.

Εἰς ἀντιστάθμισμα ὅμως ἡ ἐκτύπωσις ἐπὶ συνήθους χάρτου τῶν ἐφημερίδων καὶ διὰ περιστροφικοῦ ταχυπιεστηρίου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιτρέπει νὰ πωλούμεθα εἰς τιμὴν κατὰ τὸ ἥμισυ μικρότερον τῶν ἄλλων περιοδικῶν, ἐξασφαλίζει ταυτοχρόνως καὶ πλήρη δημοσιογραφικὴν ἐνημερότητα καὶ ἄμεσον παρακολούθησιν τῆς ἐπικαιρότητος.

Μὲ τὰ τυπογραφικὰ μέσα ποὺ διαθέτομεν δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν ἕνα μεγάλο καὶ ἐνδιαφέρον γεγονὸς καὶ ἀν γίνῃ ἕνα εἰκοσιτετράωρον πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς μας, ἐνῷ τὰ ἄλλα περιοδικὰ δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ αὐτό, λόγῳ τοῦ συστήματος τῆς ἐκτυπώσεώς των, παρὰ μετὰ δύο ἑβδομάδας.

Βεβαίως τὸ πρῶτον φύλλον μας εἶχεν ὡρισμένας ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας—τὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις κάθε πρώτης ἐκδόσεως.

Ἀλλὰ ἄλλα ἀπὸ ἐπιβεβαιοῦν ὁλίγον κατ' ὀλίγον. Καὶ ἡ ἐμφάνισις θὰ βελτιωθῇ σημαντικὰ καὶ αἱ συνεργασίαι μας θὰ πλουτισθοῦν καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς ἐπικαιρότητος θὰ γίνῃ συντεινοτέρα.

Λίαν προσεχῶς θὰ ἐγκαινιάσωμεν ἐγκυκλοπαιδικὰς σελίδας, σελίδας γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ σπίτι, στήλας ἐκλαϊκευμένης ἐπιστήμης, πρακτικὰν ὁδηγίαν, συμβουλὰς ὑγιεινῆς, ἀντιπαροξείσεις ἀπὸ ξένας πρωτευούσας, θεατρικὴν καὶ κινηματογραφικὴν σελίδα, στήλας παγκοσμίου ρεπορτάζ, στήλας εὐθυμογραφικὰς κλπ., γραμμένας ἀπὸ εἰδικοὺς συνεργάτας καὶ συνεργάτιδας.

Ἡ ἐργανωσις ὅλου αὐτοῦ τοῦ δικτύου τῶν συνεργατῶν εἶνε ζήτημα ἐλαχίστων ἀκέμη ἑβδομάδων.

Τὸ «Πανόραμα» μὲ τὴν φθηνὴν τιμὴν τῆς πωλήσεώς του καὶ τὴν ἐκτύπωσίν του εἰς ταχυπιεστήριον κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐφημερίδων, εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα νέον καὶ ἀντελὲς συγχρονισμένον τύπον περιοδικοῦ ἐπικαιρετήτων, ὅμοιον τοῦ ὁποίου ἔχουν ἐπικρατήσει ἤδη εἰς ὅλας τὰς ξένας πρωτευούσας.

Καὶ ἡ εὐμένεια μὲ τὴν ὁποίαν ἔγινε δεκτὴ ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἔλλειψις ἑνὸς τέτοιου περιοδικοῦ εἶχεν ἀρχίσει καὶ ἐδῶ νὰ γίνεται αἰσθητή.

ΤΟ «ΠΑΝΟΡΑΜΑ»

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Τὸ «Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν», μὲ τὸ ὁποῖον ἐγκαινιάσαμεν τὴν σειρὰν τῶν χρησίμων βιβλίων τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρωμεν τακτικὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, εἶνε τὸ πλουσιώτερον καὶ νεώτερον ἀπὸ ὅσα ἔχουν ἐκδοθῆ μέχρι τοῦδε, ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κάθε οἰκογένειαν ἐμιλοῦσαν τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἔχουσαν παιδιὰ ποὺ σπουδάζουν.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἄλλα ἐξ ἴσου χρήσιμα διὰ κάθε σπίτι βιβλία, ὅπως τὸν «Ὁδηγὸν τῆς Μαγειρικῆς καὶ Ζαχαροπλαστικῆς», «Λεξικὸν τῆς Νοικοκυρᾶς», «Γαλλοελληνικὸν Λεξικόν», «Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν» κλπ. κλπ.

Ἐπίσης ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀρχίσωμεν ἕνα νέον θαυμάσιον ἑλληνικὸν ἀναγνωσμα, μικρὰ σειρὰν ἑλληνικῶν καὶ ξένων ἀνεκδότων, μίαν πολυκρετεν ἔρευναν, ἕνα νέον μυθιστόρημα τοῦ Οὐάλλας καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἀναγνώσματα καὶ μυθιστορήματα.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ

(Σπαρταριστὰ ἐπεισόδια καὶ ἀνέκδοτα τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς)

— Ὁ κ. Κωστῆς Χαιρόπουλος καὶ ὁ λύκος τοῦ Καλαποθάκη.
— Πῶς ἕνας ἄνθρωπος γίνεται σπουδαῖος ἀπὸ τὰ πόδια!

Αἱ μεγάλαι ἔρευναι τοῦ «Πανοράματος»

Ὁ κ. Κωστῆς Χαιρόπουλος, ὁ διακεκριμένος παλαίμαχος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν «Χρόνον» του τόσον ρόλον ἔπαιξε εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ δύο ἐπεισόδια τῆς μακρᾶς δημοσιογραφικῆς του ζωῆς.

Κατὰ τὸ 1898, ὁ κ. Χαιρόπουλος ἦτο ἀρχισυντάκτης εἰς τὸ «Σκρίπ», τὸ ὁποῖον εἶχε τότε μεγάλον ἀνταγωνισμὸν μὲ τὸ «Ἐμπρὸς» τοῦ Καλαποθάκη. Διευθυντὴς τοῦ «Σκρίπ» ἦτο ὁ ἀείμνηστος Κουσουλᾶκος. Ὁ Καλαποθάκης κάποτε, χάριν εἰς τὴν ἀρθρογραφίαν τοῦ στρατηγοῦ Μακρῆ, εἶχε κατορθώσει νὰ ὑπερβῇ εἰς κυκλοφορίαν τὸν Κουσουλᾶκον. Ὡς ἐκ τούτου αἱ ἀγγελίαι τῆς ἐφημερίδος του ηὐξάνοντο, εἰς βάρος τοῦ «Σκρίπ», τὸ ὁποῖον, μαζὶ μὲ τὴν κυκλοφορίαν, ἔχανε καθημερινῶς καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγγελιῶν ἔσοδα. Ὡς γνωστὸν δέ, αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ σημαντικότερα. Ὁ Κουσουλᾶκος δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀνεχθῇ ἀπαθῶς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἀντιπάλου ἐφημερίδος. Ὁ ἐκνευρισμὸς του ἦτο τόσος, ὥστε εἶχεν ἀρχίσει νὰ χάνῃ καὶ τὸν ὕπνον του. Καὶ ὅταν ἡ ἁπλοῖα τῆς κυκλοφορίας καὶ τῶν συναφῶν ἐσόδων μιας ἐφημερίδος συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἁπλοῖαν τοῦ ὕπνου τοῦ διευθυντοῦ της, πρέπει, ἀν ὄχι ὁ ἴδιος, τοὐλάχιστον ὅμως ὁ ἀρχισυντάκτης της, ν' ἀνοίξῃ καλὰ τὰ μάτια του. Δι' ὅ καὶ ὁ Κουσουλᾶκος ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον του τὸν κ. Χαιρόπουλον καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, δὲν πᾶμε διόλου καλά. Ὁ Καλαποθάκης μᾶς ἔβαλε κάτω. Πρέπει νὰ βροῦμε τρόπο νὰ τοῦ πάρουμε τὴν κυκλοφορία, διότι ἄλλος κινδυνεύομαι νὰ χάσουμε ὅλας τας ἐμπορικάς μας ἀγγελίας.

Ὁ κ. Χαιρόπουλος, σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον, τὸν καθησύχασε:

—Θὰ βροῦμε, κύριε Διευθυντά.

Καὶ ἀπῆλθε διὰ νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Κουσουλᾶκου δημοσιογράφος, ὁ ἀείμνηστος Καλαποθάκης, ἦτο παροιμιώδης διὰ τὴν πρὸς τὰ ζῶα ἀγάπην του. Ἡ ζωοφιλία του μάλιστα, ἐὰν τὸν ἠμπόδισε, ὅταν κάποτε εὑρήκεν εὐκαίριαν, ν' ἀγοράσῃ ἕνα μικρὸν λύκον καὶ νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ μέσα εἰς τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους γραφεῖα τοῦ «Ἐμπρὸς», ὁ ὁποῖος λύκος περιεφέρετο σὰν ἥμερο σκυλάκι. Πολλάκις ἔβγαινε καὶ εἰς τὸν ἐξώστην τῶν γραφείων καὶ ἔβοσκε τοὺς διαβάτας τοῦ δρόμου, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο καὶ τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν.

Ὁ κ. Χαιρόπουλος, ἀναλαβὼν νὰ ἐφεύρῃ τὸ στρατήγημα κατὰ τοῦ Καλαποθάκη, ἐστρεψε τὴν προσοχήν του εἰς τὸν λύκον. Εἶχε δὲ ζητήσει ἀπὸ τὸν διευθυντὴν του προθεσμίαν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν. Ἐγκλεισθεὶς ἐπί τινα ὥραν εἰς τὸ γραφεῖον του, κατέστρωσε τὸ σχέδιον προτού περάσουν αἱ εἰκοσιτέσσαρες ὧραι. Καὶ λαβὼν τὸν κάλαμον, ἔγραψε τὴν ἑξῆς εἴδησιν:

«Τραγικὸν καὶ ἀπρόοπτον ὅλως συμβὰν ἔλαβε χώραν χθὲς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς συναδέλφου «Ἐμπρός». Ὁ γνωστὸς ἔμπορος τῆς πόλεώς μας κ. Δ. Τ. μεταβὰς τὴν πρωΐαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς συναδέλφου ὅπως παραδόσῃ εἰς τὸ λογιστήριόν της ἀγγελίαν τινὰ πρὸς δημοσίευσιν, ὑπέστη ἐπίθεσιν ἐκ μέρους του ἐν αὐτοῖς ἐρισκομένου λύκου, ὁποῖος τὸν ἐδδηξεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, καταξεσχίσας συγχρόνως καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ἄνθρωποι τῶν γραφείων εὐτυχῶς ἐπεμβάντες κατώρθωσαν νὰ διασώσουν τὸ ἀτυχὲς θῦμα καὶ ν' ἀλυσοδέσουν τὸν λύκον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἐκ λύσσης, ἄθηλον πῶς».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοσιεύσεώς τῆς εἰδήσεως αὐτῆς ὑπῆρξε κεραυνοβόλον. Καθ' ὅλην τὴν ἑπομένην ἡμέραν οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐπι-

Ὁ κ. Κωστῆς Χαιρόπουλος

σκεφθῇ τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐμπρὸς» ὄχι μόνον ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων φίλων τοῦ Καλαποθάκη. Κἀὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀχώριστος φίλος του, ὁ Ἐμμανουὴλ Γουβέλης, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκρινε φρόνιμον ν' ἀπουσιάσῃ προσποιηθεὶς ἀσθένειαν.

Ὁ Καλαποθάκης ἀντελήφθη καὶ τὸ τέχνασμα καὶ τὸν εἶ αὐτοῦ κίνδυνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ στοργὴ του πρὸς τὸ ζῶον ἦτο ἀκατανίκητος, ἀπέφυγε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπομάκρυσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν γραφείων τῆς ἐφημερίδος του. Διέταξεν ὅμως νὰ δέσουν τὸν λύκον μὲ ἁλυσσίδαν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ νὰ κλείσουν καλὰ τὴν πόρταν του. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἐθεραπεύετο μὲ τὸ μέσον αὐτό. Καὶ ὁ διαγενὴς τῆς ἐφημερίδος Ἀποστολάκης, θέλων νὰ δώσῃ ὁριστικὸν τέλος εἰς τὴν σκανδαλώδη ὑπόθεσιν ἡ ὁποία εἶχε καταταράξει τὸ λογιστήριόν του, ἀπεφάσισε νὰ «ξεπαστρέψῃ» τὸν ἀτυχῆ λύκον. Ἐνῷ λοιπὸν αὐτός, ἁλυσσοδεμένος ἐχορεπηδοῦσεν εἰς τὸν ἐξώστην πρὸς ἀφατον ἀγαλλίασιν τῶν γαβριάδων τοῦ δρόμου, ὁ κλητὴρ τοῦ γραφείου, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀποστολάκη, τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸ ἐποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ κιγκλίδωμα.

Τὸ ζῶον πρὸς στιγμὴν προσεπάθησε νὰ σταθῇ ἐκεῖ. Ἀλλ' ἀπολέσαν τὴν ἰσορροπίαν του ἔπεσε πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐκρεμάσθη μὲ τὴν δεμένην εἰς τὸν λαιμὸν του ἁλυσσίδαν. Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ μικρὸς λύκος εἶχεν ἐκπνεύσει καὶ αἰωρεῖτο ὑπερανω τῶν κεφαλῶν τῶν ἑκατοντάδων περιέργων, οἱ ὁποῖοι ἀπελάμβανον μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς τὸ σκληρὸν θέαμα.

* * *

Κατὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1897 ἐποχὴν οἱ δημοσιογράφοι οἱ ὁποῖοι ἀντηγωνίζοντο μετοξὺ των ἐδουηθίζαν νὰ σατυρίζουν ἀλλήλους παραμορφώνοντες τὰ ὀνόματα των, ἢ ἀποδίδοντες εἰς τοὺς ἄλλους ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐγελοιοποίουν.

Τὸ κακὸν αὐτὸ δὲν διέφυγε τότε ὁ μακαρίτης Ἀριστείδης Παναγιωτίδης, τὸν ὁποῖον ὁ Χαρίλαος Τρικούπης εἶχε μόνιμον ἀρθρογράφον εἰς τὴν «Ὥραν» καὶ κατόπιν εἰς τὴν «Ἐθνικὴν». Ὁ Παναγιωτίδης, κάποτε, ἔθιξε δι' ἑνὸς ἄρθρου του πρόσωπικῶς τὸν Κουσουλᾶκον, ὁ ὁποῖος, μένεα πνέων, ἐκάλεσε πάλιν τὸν ἀρχισυντάκτην του κ. Χαιρόπουλον καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ σκαρώσῃ κάτι τοῦ Παναγιωτίδη. Ὁ κ. Χαιρόπουλος ὑπέδειξεν εἰς τὸν διευθυντὴν του διάφορα σχέδια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐκείνος ἔκρινε ὡς πολὺ ἐπιεικῆ. Ἐν τέλει, ἀπεφασίσθη νὰ διαδοθῇ καταλλήλως, ὅτι ὁ Παναγιωτίδης ἦτο ρυπαρὸς εἰς τὸ σῶμα, ὅτι οὐδέποτε ἔπαιρνε λουτρὸν ἀπὸ νεροφοβίαν, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματός του ἀντιδίδετο ἀποπνικτικὴ ὀσμή! Ὁ ἀτυχὴς δημοσιογράφος, πᾶν ἄλλο ἢ οἱ ὁποῖοι τὸν παρουσίαζαν ἦτο. Ἐν τούτοις, ἡ «ρετσινιὰ», ἐντέχνως καλλιεργουμένη, δὲν ἔβράδυνε ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρποὺς της. Τὸ κοινὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπίστευε καὶ ἐσυνήθιζεν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ πόδια τοῦ Παναγιωτίδη ἐμύριζαν. Καὶ μετ' οὐ πολύ, τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαθοῦ δημοσιογράφου κατέστη συνώνυμον τῆς ρυπαρότητος. Ὅταν ἤθελαν νὰ κατηγορήσουν κανένα ὡς ἀκάθαρτον, τὸν ἔλεγαν Παναγιωτίδην! Ὅταν ἐπείραζαν κάποιον ὅτι ἀπέφευγε τὸ νερὸ τὸν ἀπεκάλουν ἐπίσης Παναγιωτίδην. Ἀλλὰ τὸ κακὸ δὲν περιωρίσθη μόνον μέχρις ἐδῶ. Ἔφθασε καὶ εἰς τὰ μπακάλικα, ὅπου σιγὰ-σιγά, τὸ ροκφὸρ, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν ὀσμήν του, ἤρχισε νὰ ὀνομάζεται... Παναγιωτίδης!

Κάποτε, ὁ Παναγιωτίδης εὑρέθη μέσα εἰς ἕνα μπακάλικο, καὶ ἤκουσε ἕνα σοβαρότατον κύριον, νὰ λέγῃ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μικρὸν τοῦ μαγαζιοῦ:

—Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, ὀλίγο Παναγιωτίδη. Καμμιὰ πενηντάριὰ δράμια.

Ὁ Παναγιωτίδης δὲν εἶπε τίποτε. Οὔτε ἐθώμωσε. Ἔφυγε μόνον μειδιῶν.

Καὶ παρηκολούθη τὴν ὁσμήρασι αὐξάνουσαν δημοτικότητά του αὐτὴν ἀρκούμενος μόνον νὰ λέγῃ γελῶν:

—Ἐγὼ ἐπερίμενα νὰ γίνω μεγάλος ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ ἔγινα ἀπὸ τὰ πόδιά μου.

Ἀλλὰ κάποτε, ἐπέστη ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντελήφθη πλέον ὅτι ἡ «ρετσινιὰ» δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀβλαβὴς ὅσον ἐπίστευε. Τοῦτο συνέβη ὅταν ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ. Ἐτελεσθησαν οἱ ἀρραβῶνες, αἱ ἐφημερίδες ἀδημοιεύσαν τὴν ἀναγγελίαν των καὶ οἱ γονεῖς τῆς μνηστῆς διωργάνωσαν μίαν μικρὰν οἰκογενειακὴν συγκέντρωσιν διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν γαμβρὸν εἰς τοὺς συγγενεῖς των. Πλὴν αὐτῶν, προσῆλθον καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι τῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ συγκέντρωσις προσέλαβε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, ἐν εἴδος ὁηλαδὴ ἐπισήμων ἀρραβώνων.

Ἡ περιβολὴ τοῦ Παναγιωτίδη ἦτο ἄμεμπτος. Καὶ ἡ καθαριότης του ἀπαστράπτουσα. Κομψὸς καὶ «ἄνθρωπος τῆς βραδυᾶς», ὅπως λέγουν. Παναγιωτίδης ἀπ' ἐδῶ, Παναγιωτίδης ἀπ' ἐκεῖ.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἐκάθητο εἰς ἕνα κάθισμα συνομιλῶν μὲ τὴν μητέρα τῆς μνηστῆς του, ἐπλησίασε κάποιος καὶ ἀφοῦ ἐκάθησεν εἰς τὸ παραπλεύρως εὐρισκόμενον κάθισμα, ἄφηκε νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ μαντήλι. Καθὼς δὲ ἔσκυψε διὰ νὰ τὸ πάρῃ εἰπνευσε τόσον βαθειά, ὥστε τὸ ἀντελήφθη καὶ ὁ Παναγιωτίδης καὶ ἡ μέλλουσα πενθερά του. Ὁ κύριος κατόπιν ἐσηκώθη καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐψιθύρισε κάτι ἐμπιστευτικὸν εἰς δυὸ-τρεῖς ἄλλους οἱ ὁποῖοι προφανῶς τὸν ἐπερίμεναν. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἄλλος ἀπὸ τὴν ἰδίαν συντροφιάν, καὶ ἔκαμε τὸ ἴδιο μὲ τὸν προηγούμενον. Εὑρῆκε δηλαδὴ μίαν αἰτίαν διὰ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ ὀσφρανθῇ. Κατόπιν ἦλθαν ἄλλοι, καὶ σιγὰ—σιγά, ἕνας—ἕνας ἤρχοντο ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐκ περιτροπῆς, διέστελλον τοὺς ρυθμὸν νὰς των καὶ ἀπήρχοντο.

Ὁ Παναγιωτίδης διὰ πρώτην φορὰν ἐξεμάνη. Εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ παριστάμενοι ἐπεθύμουν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τῆς φημολογουμένης κακοσμίας τῶν ποδῶν του. Καὶ ἦτο ἡ ἀποῆ ἡ πεποίθησις των περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς, ὥστε ὅταν ὁ ἑκάστοτε πλησιάζων τὸν Παναγιωτίδην, ἐπανήρχετο πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς διεβεβαίωνεν ὅτι δὲν ἠσθάνθη τίποτε, ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἐπίστευον καὶ ἐσπευδον, ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειράν του, νὰ σχηματίσουν καὶ αὐτὸς τὴν προσωπικὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ Παναγιωτίδης, ἐξω φρενῶν διὰ τὴν ἀδικρισίαν αὐτὴν, ἔπιβρε τὸ καπέλλο του καὶ ἔφυγε.

Τὸ συνοικέσιον θὰ ἐματαιοῦτο ἀσφαλῶς. Ἡ μνηστὴ ὅμως, ἡ ὁποία κάτι περισσότερον θὰ ἤξευρε βέβαια ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Παναγιωτίδην νὰ ὑπομονέσῃ τὸ ἐπεισόδιον, ἀφοῦ, ἄλλως τε, οἱ πόδες του μάλλον αὐτὴν, παρὰ τοὺς ἄλλους ἐνδιέφερον!

Ὀπωσδήποτε ὁ ἀτυχὴς Παναγιωτίδης εἶδε κι' ἔπαθε ἕως ὅτου ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν φήμην ποὺ τοῦ εἶχε κολλήσει ὁ Κουσουλᾶκος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἄλλαι ἀναμνήσεις

—Κυρία! Κυρία... Τὸ παιδί κατάπιε τὴ σφυρίχτρα του...
—Δὲν πειράζει, καϋμένη, τοῦ παίρνουμε ἄλλη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΚΛΕΙΩ — Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ

ὑπὸ ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἡ Κλειὼ Ἀποστολίδου, κόρη πλουσίου ἐμπόρου τῆς Σμύρνης κατὰ τὸ 1883, μὰ κορμὶ χυτό, θέρμα ἐλαφρὰ μελαχρινό, μελλιτὰ μαῦρα χρμένα γύρω στὸ λαιμὸ σὲ μποῦκλες θελκτικές, μάτια φωτερὰ, κατάμαυρα, χείλη προκλητικά, ἀνάστημα μέλλον ψηλό, ἀδίδομε ἐλεύθερο, δύο τρεῖς γλῶσσες εὐρωπαϊκὲς καὶ ποῦκα μεγάλη, ἐκλήθη μὲ τὸν πατέρα της σὲ μιὰ δεξίωσι τὴν ὁποῖα ἔδιδε στὸ σπίτι του ὁ πλούσιος Ἕλλην τῆς Σμύρνης Μαυροκορδάτος πρὸς τιμὴν ἑνὸς νεαροῦ ἀκμαιοῦ κόμητος, τοῦ κόμητος Ρότερ ποὺ θὰ ἔμενε ὀλίγες μόνον ἡμέρες στὴ Σμύρνη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ἔβγαινε στὸν κόσμο. Ἡ γαμπρινὴς ἀστραλὰ τῆς Ποσεφίνα, ἡ Σουσάνα μιὰ νέα ὀρφανὴ ποὺ τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ καὶ δυὸ κοριτσάκια ἀπὸ τὴν σπλάτζαν μ' ἕνα ρόδινο μεταξωτὸ φόρεμα μὲ χρυσοκόκκινα κεντήματα, ἕνα καφὲ κουστούμι ἐλκοκέντητο μὲ χρυσάφι, μὲ τὰ μανίκια ἀνοιχτὰ, ποὺ ἄφηναν νὰ φαίνονται μπὲ στὴς ἐσωτερικὲς βενετσιάνικες κεντέλλες τὰ νεανικὰ της μπράτσα, μὲ τὸ περιλαίμιο ἐπίσης ἀνοιχτὸ εἰς τὴν ἀρχὴ τοῦ στήθους καὶ ἕνα κόκκινο φεσάκι χρυσοκόσμητο ἐπίσης στὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατέβαιναν ὡς τοὺς ὤμους της τὰ θαυμάσια βοστρυχωμένα μελλιτὰ της.

Ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὴ δεξίωσι στὴν ὁποία εἶχε συγκεντρωθῆ, ὅτι ἐκλεκτότερο εἶχε, νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινωνία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σὰν ἄστρο ποὺ σβύνουν μιὰ φορὰ ὁ ἥλιος, ἔτσι ὅλες ἡ ἄλλες γυναῖκες νόμισαν πὼς εἶχαν πέσει στὴ σκιὰ καὶ πῶς ἔλαμπε μονάχα ἡ Κλειώ. Καὶ οἱ ἄνδρες, καὶ ὄχι λιγότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ κόμης γιὰ τὸν ὁποῖον ἐδίδετο ἡ ἐσπερίς, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸν θαυμασμό τους.

Ἡ γνωριμία τοῦ νεαροῦ βασκοῦ εὐγενοῦς μὲ τὴν Κλειὼ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ. Καὶ οἱ δύο νέοι ἀποσταβῆγμένοι σὲ λίγο σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μεγάλης αἰθούσης, συνομίλουσαν στὴ γεραμανικὴ γλῶσσα, μ' ἐκλεκτὴ συμπάθειε καὶ σεμνοπρέπειε.

—Θὰ μείνετε πολὺ στὴ Σμύρνη; τὸν ἠρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα.

—Μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Πρίγκηψ διάδοχος τῆς Βαυαρίας, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἀνήκω, τῆς ἀπήντησεν ὁ κόμης. Ὁ πρίγκηψ, ἐσυνέχισε, εἶνε ἀδελφὸς τοῦ νέου σας βασιλέως, τοῦ Ὄθωνος.

—Καὶ τί γυρεύει στὴν Πόλι ὁ πρίγκηψ;

—Τὸν ἐκάλεσε ὁ Σουλτᾶνος... ἢ γιὰ νὰμπαι ἀκριβέστερα, τοῦ ἐπέφαψε νὰ πάῃ, ἐπειδὴ τὴ ἐζήτησε μόνος του.

—Ἔπαιξε νὰ μείνῃ ἀρκετὰ ἐκεῖ.

—Ἡ ἀπουσία αὐτὴ δὲν διαρκεῖ πολύ. Ἐφαστάει ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸν καιρό.

(Συνέχια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῆς τὰ εἶπε ὅλα.

Αὐτὰ τὰ «ὅλα» ἦταν ἕνα, καὶ μόνο.

Ὁ κόμης Ρότερ τῆς ἄρεσε. Ὄχι ἁπλῶς τῆς ἄρεσε. Ὅπου ἀπλῶς τῆς ἄρεσε, ἦταν τὸ ἀγνωστο ποὺ ἀναζητοῦσε ἡ καρδιά της. Ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ.

Ἄρχισε νὰ τὸν περιγράφῃ στὴ Σουσάνα μὲ ζωηρότητα, μὲ λεπτομέρειες, σχεδὸν μὲ ὑπερβολές. Ἡ φτωχὴ Σουσάνα, ἄν καὶ δὲν εἶχε δοκιμάσει ἀκόμη τὸν ἔρωτα ἢ ἴδια, κατάλαβε τὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια τῆς κυρίας της.

Ἡ Κλειὼ ἦταν ἐρωτευμένη... Καὶ μὲ τὴν ἀπειρία τῶν 16 χρόνων της, ἔνοιωθε πὼς ἦταν εὐτυχής.

Τόσο εὐτυχὴς, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ θυσίαση τὶς γλυκιὲς ἐκεῖνες ὧρες στὴν πεζότητα τοῦ ὑπνου.

Καὶ τὴν κράτησε ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ, γιὰ νὰ τῆς μιλῇ διαρκῶς γιὰ κείνον.

* * *

Ἡ δεύτερη νύχτα ἄρησε νὰ φθάσῃ. Ἄρησε πολύ, πάρα πολύ.

Ἡ Κλειὼ ἤξερε πὼς τὸ βράδυ θὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΧΕΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Ε. ΚΟΛΤΕΡ

Ἡ περιπέτειά μας ἄρχισε μὲ τὸν πεζότερο τρόπο : ὁ Μπλέκερ καὶ ὁ Ρέμινγκτων ἦλθαν νὰ μὲ πάρουν μιὰ μέρα γιὰ νὰ πάμε γιὰ ψάρεμα. Τὸ μέρος ὅπου ἐμενα διεσχίζετο ἀπὸ πολλὰ ποτάμια, μέσα στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἄφθονα ψάρια.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς ἴδιας ἡμέρας ἐξυπνήσαμε ἀπὸ τρομακτικὲς κραυγές. Προηγχοντο ἀπὸ τὸ βουνὸ ποὺ ὑψώνετο ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Ἀναστρωθήκαμε γιὰ ν' ἀκούσουμε καλύτερα.

—Θὰ εἶνε κάποιο ἀγρίμι ! εἶπεν ὁ Ρέμινγκτων.

—Θηρίον ! Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Μπλέκερ. Τὰ σύριλίσματα αὐτὰ ἦσαν ἀνθρώπινα.

Ἐμείναμε σιωπηλοὶ καὶ σὲ λίγο ἐανακούσαμε μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἴδια κραυγή, ποὺ ἐσδυσε μέσα σ' ἐνα παράξενο ἀγκομαχητό. Ἔπειτα δὲν ἀκούσαμε τίποτα πιά.

Δὲν ἐκοιμηθήκαμε καθόλου ἐκείνη τὴ νύκτα καὶ, μόλις ξυνήσαμε τὴν ἄλλη μέρα, ἡ πρώτη μας σκέψις ἦτο ν' ἀνεβοῦμε ἐπάνω στὸ βουνὸ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶ συνέβαινε.

Ἐπροχωρήσαμε ὄχι χωρὶς κάποιον φόβον πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ μέσον ἑνὸς ἀνοικτοῦ χώρου καὶ τελείως γυμνοῦ ἀπὸ δένδρα, διεκρίναμε σὲ λίγο ἕνα παράξενο χαμηλὸ κτίριον ἀπὸ τοὐβλα, ποὺ περιεβάλλετο ὁλόγυρα ἀπὸ ἕναν σιδερένιον φράκτην, μὲ κάγκελα ὕψους τριῶν μέτρων. Τὸ κτίριον αὐτὸ ἦτο τετράγωνον καὶ δὲν εἶχε καθόλου παρέθυρα. Εἰς τὸν ἕνα τοίχον ὑπῆρχε μιὰ πελωρία πόρτα, σιδερένια ἐπίσης, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε πρὸς μίαν ἄλλη πόρτα ποὺ ἐσχηματίζετο ἀνάμεσα εἰς τὰ κάγκελα τοῦ φράκτου.

Ἐπροχωρήσαμε πρὸς τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ φαντασθῆτε τὴν ἐκπλήξιν μας ὅταν τὴν εἴδαμε νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸ πρώτον ἀγγιγμά μας. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὴν σιδερένια πόρτα τοῦ κτιρίου. Ὁ Ρεμινγκτων ἔπεφασε πρῶτος μέσα. Ἐγὼ καὶ ὁ Μπλέκερ τὸν ἀκολουθήσαμε. Ἀλλὰ δὲν εἴχαμε κάμει παρὰ μερικὰ βήματα μόνον, ὅταν εἴδαμε τὴν σιδερένια πόρτα νὰ κλείνῃ μόνη της πίσω μας, χωρὶς κανένα θόρυβον.

—Πέσαμε σὲ παγίδα ! ἐφώναξα.

Ἀλλ' ἤτο ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήσουμε.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κτιρίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα μόνο δωμάτιον, φωτιζόμενον ἀπὸ τέσσερες μεγάλες λάμπες ἀσετυλίνης. Εἰς τὸ βάθος ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο κλουβί, ποὺ δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ καμμιὰ εἴσοδο. Ἕνα μεγάλο δοχεῖον, γεμάτο νερό, ὑπῆρχε μέσα. Ὅταν ἐπλησιάσαμε εἴδαμε ὅτι τὸ δάπεδόν του ἦτο στρωμένο μὲ ἀνθρώπινα κόκκαλα.

* * *

Ὁ τρόμος μᾶς εἶχε παγώσει. Ἐγυρίσαμε τὸ βλέμμα μας ἀπὸ τὸ φρικτὸν αὐτὸ θέαμα καὶ αἴφνης εἴδαμε στὸν ἀπέναντι τοίχον ἕναν ἄνθρωπον πελωρίου ἀναστήματος. Φοροῦσε ἕνα σκούρο χαγλίζο κουστούμι, πολὺ καλὰ χαμμένο καὶ τὰ παπούτσια του ἦσαν κομψά. Ἕνα μεταξωτὸ χασκὶ ἐτίλιγε τὸν λαιμόν του. Φορόισε πέτσινα γάντια στὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι του ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸ σκούφο, ποὺ ἔκρυβε τελείως τ' αὐτιά του καὶ κατέβαινε ἕως τὰ φρύδια του. Τὰ χαρακτηρισικά του ἦσαν λεπτά, συμμετρικά, χαριτωτικὸς ὡραῖα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατάμαυρο.

—Ἀπὸ ποῦ διάβολο ξετρυπώσατε ; τὸν ρώτησε ψυχρὰ ὁ Ρέμιγκτον.

—Ἤμουν ἐδῶ ὅταν ἤλθατε, ἀπήντησεν ὁ νέγρος μὲ ἤρεμίαν. Εὑρισκόμουν κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια διαμερίσματά μου καὶ ἀνέβηκα μ' αὐτὴ τὴν κατατακτὴ ποὺ κινεῖται μὲ ἠλεκτρικὴ. Ὅλα ἐδῶ μέσα κινοῦνται μὲ ἠλατρίκα καὶ οἱ πόρτες ἀνοιγοκλείνουν αὐτομάτως μόλις πατήσω ὡρισμένα κουμπιά. Ἐὰν ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, θὰ συζητήσω εὐχαρίστως μαζί σας.

Τί μπορούσαμε νὰ κάμουμε ; Εἴμεθα φυλακισμένοι. Καὶ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι εἴμεθα τελείως ἀοπλοι. Ὁ νέγρος ἐχαμογέλασε :

—Θὰ ἐκάνατε καλύτερα νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριοι, γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ μέσα, ὅπως θὰ σᾶς ἤτο ἀδύνατον νὰ μπῆτε, ἐὰν δὲν ἔθετα εἰς κίνησιν τοὺς μοχλοὺς ποὺ ἀνοίγουν τὶς πόρτες. Ἐὰν δὲν θέλετε νἀρθῆτε μόνοι σας, θ' ἀναγκασθῶ νὰ διατάξω νὰ σᾶς μεταφέρουν κάτω.

Μισάνοιξε τὸ σακάκι του καὶ εἴδαμε τότε ἕνα βαρὺ περίστροφον κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ζώνην του.

Ὁ Ρέμινγκτων ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους, μᾶς ἔκαμε νεύμα νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν πέτρινη σκάλα τὴς κατατακτῆς ποὺ εἶχεν ἀνοιχθῆ αὐτομάτως. Ἡ σκάλα αὐτὴ ἐπροχωροῦσε εἰς βάθος 15 μέτρων τοὐλάχιστον. Ἐφθάσαμε ἔτσι σὲ ἕνα δωμάτιον θαυμάσια ἐπιπλωμένο.

—Κύριοι, μᾶς εἶπε μὲ πολλὴν εὐγένειαν ὁ νέγρος, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι σᾶς δέχομαι ἐδῶ. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε. Θὰ βγῆτε ποτὲ ἀπὸ ἐδῶ ; Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ σᾶς καὶ μόνον. Ὀπωσδήποτε εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μείνετε.ἐμὲ λίγο καιρὸ μαζί μου. Ἐὰν τὸ δεχῆτε καὶ ἐὰν μοῦ δώσετε τὸν λόγον σας ὅτι θὰ ἐχάσετε ὅ,τι πρόκειται νὰ συμβῆ ἐδῶ, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σας ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες. Ἀλλ' ἂν ἀφήσετε τὸν ἑαυτόν σας νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ μερικὰ γελοῖα προλήψεις, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι θὰ εὑρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ φερθῶ ἀπέναντί σας ὄπως ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶνε ἀδύνατοι διανοητικώς. Καθῆστε... θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὶ ζητῶ ἀπὸ σάς.

Ἐκαθήσαμε. Ὁ νέγρος ἐπλησίασε ἕνα γκόνγκ, κρεμασμένο στὸν τοῖχο, καὶ ἐκτύπησε τρεῖς φορὲς μὲ ἕνα ξύλινο πλήκτρον.

—Πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσω πρῶτα-πρῶτα τὸ προσωπικόν μου, εἶπε. Ἐχω ὀκτὼ ἄνδρας μαζί μου καὶ καμμίαν γυναῖκα. Ἡ γυναῖκες εἶνε φλύαρες.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἑπτὰ πελώριοι νέγροι εἰσήλθαν μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὑπεκλίθησαν πρὸ τοῦ κυρίου των.

—Παιδιά μου, τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος, οἱ κύριοι ποὺ βλέπετε μόλις ἐφθασαν ἐδῶ καὶ νομίζω ὅτι χάρις σ' αὐτοὺς θὰ τελειώσουν τὰ πειράματά μας.

Ὁ ἄγνωστος ἐκτύπησε τώρα ἕνα μόνον κτύπημα ἐπάνω εἰς τὸ γκόνγκ. Ἕνας Εὐρωπαῖος, μικροῦ ἀναστήματος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

—Κύριοι, μᾶς εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ νέγρος, θ. σᾶς γνωρίσω τώρα τὸν δόκτορα Στράουμπ.

Μᾶς ἔσφιξε μὲ πολλὴν εὐγένειαν τὰ χέρια.

—Καθῆστε, γιατρέ, εἶπεν ὁ νέγρος. Ἐτοιμάζομαι νὰ ἐξηγήσω εἰς τοὺς κυρίους τὶ περιμένω ἀπ' αὐτούς.

* * *

Καὶ ἄρχισε μὲ τὰ λόγια αὐτά :

«Ὀνομάζομαι Ρίτσαρντ Μπάλλυμαιρ».

Ἔθγαλε τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ γάντια του καὶ μᾶς ἔδειξε τὰ χέρια του.

Ἀνασηκωθήκαμε κατάπληκτοι. Τὰ χέρια του ἦσαν λευκὰ ὅπως καὶ τὰ δικά μας.

«Ναί, εἶπε, σὰν νὰ ἀπαντοῦσε εἰς τὴν ἀπορίαν μας, ὅλο μου τὸ σῶμα εἶνε λευκὸ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ κάτω. Τὸ πρόσωπό μου εἶνε μαῦρο ὅπως τὸ βλέπετε.

»Προτοῦ νὰ γεννηθῶ ἡ μητέρα μου ἐπῆρε ἕνα

μεγάλον τρόμον καὶ ἤλθα στὸν κόσμο μὲ λευκὰ χέρια, ὅπως συμβαίνει σὲ μερικὲς σπάνιες περιπτώσεις μὲ τὰ μαῦρα παιδιά. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἔφερε σὲ μιὰ μεγάλη ἀπελπισία καὶ ποὺ ἐγέννησε ἕναν μεγάλο πόθο συχχρόνως : τὴν ἀπελπισία γιατὶ ἤμουν μαῦρος καὶ τὸν πόθο νὰ γίνω λευκός. Ἔνοιωσα πολὺ γρήγορα ὅτι ἤμουν πολὺ ἀνεπτυγμένος διανοητικὼς καὶ συνετὸς πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ὁμοίους μου. Ἀπερράσισα λοιπὸν νὰ ἐποφελληθῶ ὅσο μποροῦσα περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑπεροχή μου καὶ νὰ κάμω ἐνδιαφέρουσαν τὴν ζωήν μου. Ἐσπούδασα μὲ πολὺν ζῆλον καὶ ἔπῆρα πολλὰ πανεπιστημιακὰ διπλώματα. Ἔνοιωσα ἀπὸ ἤμερον ἐκείνης νὰ γίνω μεγάλος καὶ σπουδαῖος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

»Ἀλλὰ προτοῦ ἀκόμη ἐνηλικιωθῶ, ἐπείσθην ὅτι ἕνας ἀνυπέρβλητος φραγμὸς ὑψώνετο μεταξὺ τοῦ ὀνείρου μου καὶ τῆς πραγματικότητος. Ἤμουν μαῦρος καὶ οἱ μαῦροι εἶνε περιφρονημένοι, θεωροῦνται κατώτεροι ἀνθρωποι. Τὸ χρῶμα μου θὰ μὲ ἠμπόδιζε πάντοτε νὰ ὑψωθῶ μέχρι τῶν κορυφῶν, ὅπου ἔφθανεν ἡ φιλοδοξία μου. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε μανιώδη.

»Ἤλθεν ὁ πόλεμος. Κατετάχθην εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἐπῆγα μὲ τὴν ἀμερικανικὴν λεγεώνα εἰς τὸ δυτικὸ μέτωπον ὡς ὀρδινάντσα ἑνὸς λοχαγοῦ, τοῦ ὁποίου εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσω τὴν ζωήν. Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν, διὰ νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, μοῦ ἔδωρησε δέκα στρέμματα γῆς εἰς τὴν Ὀκλαχόμα, εἰς ἕνα μέρος ὅπου εὑρίσκονται αἱ πλουσιότεραι πηγαὶ πετρελαίου.

»Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπηγαίναμε γιὰ νὰ καταγράψουμε εἰς τὰ βιβλία τὸν μεταγραφὼν τὸ δωρητήριον, συναντήσαμε καθ' ὁδὸν τὸν ἰατρὸν Στράουμπ. Ἦσαν στενοὶ φίλοι μὲ τὸν λοχαγὸν καὶ ἀντήλλαξαν μιὰ θερμὴ χειραψία.

—Θέλω νὰ ξεφύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ γάος ποὺ μᾶς ἐκληροδότησεν ὁ πόλεμος, εἶπεν ὁ λοχαγός.Γιατρὲ πηγαίνουμε στὸ Κογκὸ νὰ κυνηγήσουμε λεοντάρια.

»Ὁ ἰατρὸς Στράουμπ ἐδέχθη εὐχαρίστως. Μοῦ ἐπρότειναν νὰ τοὺς συνοδεύσω καὶ τὸ ἔκαμα ποθύμως.

»Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσω καὶ πάλιν τὴν ζωὴν τοῦ λοχαγοῦ. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὸ κυνήγι ἑνὸς λέοντος, ὁ ὁποῖος ὥρμησε νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Ἐπληγώθηκα ὅμως πολὺ σοβαρὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πόδι μου εἶχε φύγει μιὰ ὁλόκληρη λωρίδα δέρματος. Ὁ δόκτωρ Στράουμπ μοῦ εἶπεν ὅτι, γιὰ νὰ ἐπουλωθῇ τὸ τραῦμα τοῦ ποδιοῦ μου, ἔτρεπε νὰ ράψουμε μιὰ λωρίδα ξένου δέρματος, ἀνθρωπίνου βέβαια.

»Ὁ λοχαγὸς γιὰ νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ποὺ τοῦ εἶχα σώσει κατ' ἐπανάληψιν τὴν ζωήν, προσεφέρθη τότε νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐγχείρησιν γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κομμάτι τοῦ δέρματος ποὺ μοῦ ἐχρειάζετο. Λέγοντας μου ὅτι δὲν εἶχε νὰ χάσω τίποτε ἀν τὸ ἕνα πόδι μου εἶχε μιὰ λωρίδα λευκοῦ δέρματος. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι τὸ πράγμα αὐτὸ μοῦ ἦτο τελείως ἀδιάφορον, ἀλλ' εἶχα τὴν γνώμην ὅτι καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ μαῦρο, ὅπως καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα μου.

»Ὁ δόκτωρ Στράουμπ μοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε καμμιὰ μεταβολὴ τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ κατέλαβε μιὰ τρελλὴ σκέψις : μποροῦσα λοιπὸν νὰ ἀφαιρέσω τμηματικῶς ὅλη τὴν ἐπιδερμίδα μου καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσω μὲ λευκὸ δέρμα. Θὰ ἐγινόμην τότε λευκός !

»Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὴν ἀνεκοίνωσα, ἀστειευόμενος δῆθεν, εἰς τὸν ἰατρὸν Στράουμπ. Μοῦ ἀπήντησε σοβαρῶς ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς διάστημα ἕξη ἢ ἑπτὰ ἐτῶν... ἐὰν φυσικὰ μᾶς ἦτο δυνατὸν νὰ προμηθευθοῦμε τὸ δέρμα ποὺ θὰ μᾶς ἐχρειάζετο.

***

»Ὅταν ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασίν μου: θὰ ἐγινόμην λευκὸς προτοῦ συμπληρώσω τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Γιατὶ ἤμουν τότε 25 ἐτῶν.

»Ἐπούλησα τὰς πετρελαιοπηγάς μου καὶ ἀγόρασα ἐδῶ τὴν περιοχὴν ὅπου μὲ τὴν βοήθειαν μερικῶν ὁμοφύλων μου, ἔκαμα ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἐγκαταστάσεις μὲ μεγάλην τέχνην—θὰ ὁμολογήσετε—καὶ μὲ ἀπόλυτον μυστικότητα.

»Ἔπειτα ἀπήγαγα τὸν δόκτορα Στράουμπ, τὸν ἔφερα ἐδῶ καὶ τοῦ ἐξήγησα ὅτι θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κρατήσω κοντά μου μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ μετέβαλλεν εἰς λευκόν. Ἔγινε μανιώδης στὰς ἀρχάς. Ἀλλ' ἀφοῦ συνεζητήσαμεν τὸ πράγμα ἀπὸ ὅλας του τὰς ἀπόψεις ὑπεχώρησεν, ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία μου καὶ ἡ ἀδάμαστος θέλησίς μου τὸν εἶχαν καταπλήξει. Ὡς ἐπιστήμων ἐνδιεφέρετο ἄλλως τε διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος, ποὺ τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιχειρήσῃ. Τοῦ ὑπεσχέθην ἕνα ἑκατομμύριον ἐὰν τὸ πείραμα ἐπετύγχαν

»Εἶνε ἀφάνταστον τὸ τί μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μὲ τὸ χρῆμα, δὲν εἶνε ἔτσι; Φυσικὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀλλάξω τὴν ἐπιδερμίδα μου ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀλλὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀλλάξω τὴν ἐγκατάστασιν μὲ τριακόσια κιλὰ δυναμίτιδος ποὺ ἔχω ἀποθηκεύσει πρὸ καιροῦ εἰς τὸ κατάλληλον μέρος. Τὸ μόνον ζήτημα ποὺ μᾶς μένει νὰ λύσουμε εἶνε τοῦτο: ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας μοῦ ταιριάζει καλύτερα

— Κανείς! ἐφώναξεν ὁ Ρέμιγκτων. Θὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μὲ ἕναν ὁποιονδήποτε τρόπον καὶ θὰ σᾶς παραδώσω στὴν ἀστυνομία....

—Συγγνώμην, διέκοψεν ὁ Μπάλλυμαιρ, τελείως ἤρεμος. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ. Ἐὰν θέλετε νὰ βγῆτε κάποτε, σᾶς συμβουλεύω, γιὰ τελευταία φορά, νὰ μὴν ἀντισταθῆτε καθόλου. Φαίνεσθε πολὺ ὑγιεῖς ἄνθρωποι, κύριε Ρέμιγκτων, ἀλλ' εἶσθε πολὺ μελαχροινὸς καὶ ὁ κύριος Κρίκερ εἶνε ἡλικιωμένος. Τὸ λεπτὸ καὶ ξανθὸ δέρμα τοῦ κ.Μπλέκερ μοῦ ἀρέσει πολύ. Δὲν πρόκειται νὰ ὑποφέρῃ καθόλου. Σεῖς οἱ ἄλλοι δὲν ἔχετε παρὰ νὰ περιμένετε τὸ τέλος τῆς ἐργασίας.

— Ποτέ! Δὲν θὰ σᾶς δώσω ποτὲ τὸ δέρμα μου! ἐφώναξεν ὁ Μπλέκερ, ἁρπάζοντας ἕνα δαρῦ καθισμα στὰ χέρια.

Ὁ Ρέμιγκτων καὶ ἐγὼ ἐτρέξαμε κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε. Ἀλλ' ὁ νέγρος ἐχαμογέλασε, ἔθγαλε τὸ περίστροφό του καὶ ἐκτύπησε τρεῖς φορὲς εἰς τὸ γκόνγκ. Τρεῖς ὑψηλόσωμοι νέγροι ἐμπῆκαν ἀμέσως μέσα.

— Ὁδηγήστε τὸν κ. Μπλέκερ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διέταξεν ὁ Μπάλλυμαιρ. Οἱ ἄλλοι δύο θὰ μείνουν ἐδῶ. Λυποῦμαι πολύ, κύριοι, διότι ἐφανταισθήκατε ὅτι θὰ μπορούσατε ν' ἀντισταθῆτε.

Οἱ νέγροι ὥρμησαν ἐπάνω μας καὶ ὅλη ἡ ἀντίστασίς μας δὲν ἐχρησίμευσεν εἰς τίποτε. Δύο ἀπ' αὐτοὺς ἔπιασαν μέσα στὰ γερά τους μπράτσα τὸν δυστυχισμένον Μπλέκερ καὶ τὸν μετέφεραν ἔξω ἐνῷ οἱ δύο ἄλλοι μᾶς ἐκρατοῦσαν, τὸν Ρέμιγκτων καὶ μένα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω.

Ἐμείναμε ἐκεῖ μέσα φυλακισμένοι ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδες. Καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἴδαμε κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπράκ, ἕνα νέγρον, ποὺ μᾶς ἔφερνε καθημερινὸς τὴν τροφήν μας.

Ξαφνικὰ ἕνα πρωί, εἴδαμε τὸν Μπάλλυμαιρ νὰ ἀνοίγεται μπροστά μας.

Τὸν ἐκυτάξαμε : τὸ πρόσωπόν του ἦτο λευκὸν καὶ δὲν παρουσίαζε καμμίαν ἀνωμαλίαν. Ἦτο πολὺ ὡραῖος τώρα ὁπότε μία λευκὴ ἐπιδερμὶς εἶχε καλύψει τὰ λεπτὰ καὶ κανονικὰ χαρακτηρισικά του.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶπε σιγὰ ὁ Ρέμιγκτων, αὐτὸς ὁ καταραμένος Στράουμπ εἶνε θαυμάσιος!!

— Ἀσφαλῶς, ἀπήντησε μὲ εὐγένειαν ὁ Μπάλλυμαιρ. Ὁ κ. Μπλέκερ καὶ ὁ γιατρὸς θὰ εἶνε ἐδῶ σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τότε θὰ κανονίσουμε μεταξύ μας αὐτὴν τὴ μικρὴ ὑπόθεσι. Ἀ! Νὰ ὁ γιατρός!! Περάστε κύριε Μπλέκερ!

Ὁ Ρέμιγκτων κ' ἐγὼ ἐτρέξαμε πρὸς συνάντησιν τοῦ συντρόφου μας. Ἦτο ὀχρὸς σὰν φάντασμα, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ἀπὸ τὴν φρίκη τῶν ὅσων εἶχεν ὑποφέρει, ἰδεῖ καὶ ἀκούσει. Τὸ σῶμα του εἶχε κομπουριάσει καὶ τὸ δῆμα του εἶχε γίνει συρτό.

— Κύτταξε πῶς μὲ κατήντησαν οἱ δαίμονες αὐτοί, εἶπεν ξαφνικὰ, ἀνοίγοντας τὸ πενιοῦρ, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ γυμνὸν σῶμα του.

Αἱ οὐλαὶ ἦσαν φριχώδεις γύρω ἀπὸ τὰ ἰσχύαα του, ποὺ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ μικρὰ-μικρὰ κομμάτακια, μαύρης σαρκός. Πρέπει νὰ πάρετε ἐκδίκησιν, πρέπει. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὰ εἰς θέσιν νὰ κάμω τίποτε....

"Ἐννοιωσα ἕνα ρίγος νὰ περνᾶη στὸ σῶμα μου.

Ὁ Μπάλλυμαιρ ἐχαμογέλασε.

— Σᾶς συγχωρῶ διὰ τὴν συγκίνησιν ποὺ σᾶς ἐπροκάλεσε τὸ θέαμα αὐτό, εἶπε. Ὁ γιατρὸς κ. ἐγὼ πρέπει νὰ κανονίσουμε μιὰ πολὺ σημαντικὴ ὑπόθεσι καὶ εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς ἀφήσουμε μιὰ στιγμή. Ἐλάτε, γιατρέ.

— Τοὺς κακούργους! ἐφώναξεν ὁ Μπλέκερ ὅταν ἐμείναμε μόνοι.

Ἐχαμήλωσεν ἔπειτα τὴν φωνὴν καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος μας μᾶς εἶπε :

— Σέρετε ποιὰ εἶνε ἡ σημαντικὴ ὑπόθεσις ποὺ θὰ πρόκειται νὰ κανονίσουν; Ὄχι, φυσικά, γιατί δὲν ἀκούγεται τίποτα ἐδῶ, ἀλλ' ἐγὼ εἶδα καὶ ἄκουσα πολλὰ σ'αὐτὸ τὸ διάστημα ἐκεῖ στὸ νοσοκομεῖο.Ὁ Μπάλλυμαιρ ἐδηλητηρίασε ἕναν-ἕναν τοὺς νέγρους του γιὰ νὰ μὴν ἀπομείνῃ κανεὶς μάρτυς τῶν ἐγκλημάτων του. Ἔπεφταν αἰφνιδίως ἄρρωστοι καὶ πέθαιναν. Ὁ Μπράκ ἦτο ὁ τελευταῖος ἀπὸ ὅλους. Δὲν ἔθλεπε πολὺ τοὺς ἄλλους, ἔτσι ποὺ δὲν ἤξερε πὼς εἶχαν ὅλοι πεθάνει. Πέθανε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδὸν, ἀφοῦ σᾶς ἔφερε τὸ φαγητόν σας. Θὰ τὸν ρίξουν τώρα μέσα εἰς τὸ κλουβὶ τοῦ πάνθηρος...

— Καλά, τὸν διέκοψε μὲ ζωηρότητα Ρέμιγκτων. Σᾶς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ καὶ θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Τί πρόκειται νὰ κάμῃς;

— Ἐσκέφθηκα ἡμέρα καὶ νύκτα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἕξη αὐτῶν ἑβδομάδων καὶ ἀνεκάλυψα τὸ μόνον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορέσω νὰ καταδίκω τὸν Μπάλλυμαιρ.

Ὁ Στράουμπ καὶ ὁ Μπάλλυμαιρ ἐπέστρεψαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

— Λοιπὸν, κύριοι, ὅλα ἐτελείωσαν, κατ' εὐχήν, μᾶς εἶπε. Εἶμαι τόσον εὐχαριστημένος ὅσον ἐδόθη ἐδῶκα ἕνα ἀκόμη ἑκατομμύριον εἰς τὸν δόκτορα Στράουμπ. Ξαναγυρίζω στὸν κόσμο. Θὰ σᾶς ἐπαιρνα μαζύ μου, ἀν εἰσαστε περισσότερον λογικοί. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐχω ἐμπιστοσύνη.

(Συνέχεια εἰς τὴν ὅην σελίδα)

Οἱ «Μεγάλοι» χωρὶς φόβον

Τὸ μουσεῖον τῶν "ἀπηγορευμένων„ φωτογραφιῶν

Ὁ φύλακας τῆς Ὀυαλλίας μὲ...φουστάνια. -Ὁ Ἀλφόνσος XII καὶ ὁ Πρίμο ντὲ Ριβέρα ἕτοιμοι νὰ ἀραξαῖδοῦν.-Ὁ Μουσσολίνι μὲ μαγιό.-Μία ἐρωτικὴ ἀεριωέτεια τοῦ Βίσμαρκ.-Τὸ σκάνδαλον τῆς φωγκηπαίσσης ντὲ Ἐιμαί.

Ἀδιακρισίαι τοῦ φωλογραφικοῦ φακοῦ

Ὁ πρίγκηψ τῆς Ὀυαλλίας (πρώτος ἐξ ἀριστερῶν) ντυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα

Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἐπικίνδυνο γιὰ ἕνα πρόσωπον ποὺ κατέχει μίαν ὑψηλὴν θέσιν ἢ ἐξασκεῖ ἕνα εἶδος γοήτρου ἐπὶ τῶν συγχρόνων του ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν μιᾶς πτυχῆς ἀπὸ τὴν ἰδιωτικήν του ζωήν, ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ ἐπεισοδίου ἢ κάποιας ἀνεκδότου. Τὸ κοινὸν ἐνστερνίζεται εἰς τὸ ἀνέκδοτον καὶ μαλίστα ὅταν τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ ἐνέχει κάποιαν δόσιν σκανδάλου.

Φαντασθῆτε ὅμως πόσην ἐπίδρασιν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἀνέκδοτον αὐτό, ὅταν συμβῆ νὰ εἶνε ἀποτυπωμένο, διαιωνίσαιμον τρόπον τινὰ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία. Ἕνα ἀνέκδοτον ποὺ κυκλοφορεῖ μὲ τὸ στόμα ἠμπορεῖ νὰ διαψευσθῆ. Ὄχι ὅμως καὶ μιὰ φωτογραφία, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀδιάψευστη μαρτυρία. Ἀν σὰς ποῦν ὅτι ἕνας βασιλεὺς ἐπιάσθηκε στὰ χέρια μὲ τὸν πρωθυπουργόν του, μπορεῖτε νὰ κινήσετε μὲ δυσπιστίαν τὸ κεφάλι, ἀν ὅμως σὰς δεῖξουν καὶ τὴν φωτογραφίαν τῆς σκηνῆς θὰ μποροῦσατε νὰ κάμετε τὸ ἴδιο ;

Ἀλλὰ — θὰ πῆτε — ὑπάρχουν παρόμοιαι φωτογραφίαι :

Ὑπάρχουν τόσαι ὅσαι θὰ ἦσαν ἀρκεταὶ διὰ νὰ ἀποτελεσθῆ ὁλόκληρον μουσεῖον. Ἀλλ' ἡ κυκλοφορία των ἔχει φυσικὰ ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τὰ ἐνδιαφερόμενα κράτη καὶ εἰς πολλὰς μάλιστα περιπτώσεις οἱ φωτογράφοι ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν ἀδιακρισίαν ν' ἀποθανατίσουν παρομοίας σκηνάς, ὑπεχρεώθησαν νὰ σπάσουν τὶς πλάκες.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλην αὐτὴν τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν, μερικὰ ἀντίτυπα τῶν ἐκυκλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦν ἀκόμη.

Αἱ εἰκόνες τὰς ὁποίας παραθέτομεν

Πῶς θὰ εἶνε αἱ πόλεις τοῦ μέλλοντος

Προστασία κατὰ τῶν ἐναερίων ἐπιδρομῶν.-Ἕνα ρωσσικὸν σχέδιον ποὺ πρόκειται νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν.-Πόλεμος εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠρεμία ὑπὸ τὴν γῆν.-Οἱ προστατευτικοὶ θάμνοι ὡς μέσον καθαρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας.

"Ολοι οἱ ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ τῶν μεγάλων κρατῶν καὶ οἱ ὁπωσδήποτε ἀσχολούμενοι μὲ τὴν τέχνην τοῦ πολέμου εἶνε τῆς γνώμης ὅτι εἰς ἕνα μελλοντικὸν πόλεμον, τὸ ἀεροπλάνον θὰ παίξῃ τὸν σπουδαιότερον ρόλον, χησιμοποιούμενον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ πηδαλιούχουμενα. Μία πόλις θὰ καταστρέφεται εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα μὲ ἐκρηκτικὰς καὶ ἐμπρηστικὰς βόμβας, οἱ δὲ κάτοικοι θὰ ἐξολοθρεύωνται μὲ δηλητηριώδη ἀέρια, ριπτόμενα φυσικὰ ἀπὸ τῶν ἀεροπλάνων.

Εἰς τὴν Ρωσσίαν πρὸ παντὸς, εἶνε τόσον βέβαιοι ὅτι ὁ πόλεμος τοῦ μέλλοντος θὰ διεξαχθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε ἤρχισαν λαιβάνοντες ἀμυντικὰ μέτρα. Μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες ἐργάζονται πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ κατασκευάζουν σχέδια ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ κτισθοῦν νέαι πόλεις, προστατευόμεναι ἀπὸ ἐναερίους ἐπιδρομάς. Ἡ ἀνέγερσις τῶν πόλεων αὐτῶν θ' ἀρχίσῃ πολὺ συντόμως καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς Ρωσσίας ἄλλαι κράτη.

Ἐννοεῖται, ἄτι δὲν πρόκειται ν' ἀντικατασταθοῦν αἱ παλαιαὶ πόλεις μὲ νέας. Οὔτε ἡ Μόσχα οὔτε τὸ Λένινγκραδ δὲν θὰ κατεδαφισθοῦν. Θ' ἀνεγερθοῦν μόνον, κατὰ τὸ νέον σύστημα πόλεις εἰς τὰς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν μονίμων κατοίκων των, θὰ εἰμποροῦν νὰ καταφύγουν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Τὰ σπίτια τῶν νέων πόλεων θὰ εἶνε πολὺ ἀραιά. διὰ νὰ μὴ εὑρίσκῃ ὁ ἐχθρὸς εὔκολον στόχον. Διότι ὅπως εἶνε σήμερον κτισμέναι αἱ πόλεις, ἕνα σμῆνος ἀεροπλάνων θὰ ἠμποροῦσε νὰ καταστρέψῃ μίαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν εἰς διάστημα μικρότερον τῆς μιᾶς ὥρας.

Ἐπίσης τὰ κτίρια δὲν θὰ εἶνε πολὺ ὑψηλά, ἐνῷ θὰ προχωροῦν ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Ἡ πόλις θὰ εἶνε χωρισμένη εἰς δύο τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ὑπόγειον θὰ εἶνε πολὺ μεγαλείτερον καὶ θὰ προστατεύεται καλύτερα. Τὰ ὑπόγεια διαμερίσματα θὰ προστατεύωνται καὶ ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα ἢ δηλητηριώδη ἀέρια καθὼς καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐναέριον ἐπιδρομήν, θὰ εἶνε δὲ ἐφωδιασμένα μὲ παντὸς εἴδους ἀμυντικὰ μέσα.

Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, τὰ κτίρια αὐτὰ θὰ εἶνε στενὰ πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ θὰ σχηματίζουν ἕνα εἶδος πυραμίδος. Ἡ στέγη θὰ εἶνε χαλυβδίνη, τριπλῆ καὶ ἀρκετοῦ πάχους, ὥστε νὰ εἶνε ἀπρόσβλητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον δραστηρίους ἐκρηκτικὰς ὅλας. Τὰ τοιχώματα θὰ εἶνε ἀπὸ μπετὸν ἀρμέ, μεγάλης ἀντοχῆς. Ἡ στέγη θὰ εἶνε θολωτή, καὶ ἡ ἐπιφάνειά της ἐλαστική, ὥστε αἱ βόμβαι νὰ γλυστοῦν χωρὶς νὰ ἐκραγοῦν. Τέλος, τὸ χρῶμα τῆς στέγης θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἐδάφους, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἀπὸ ἕνα ὡρισμένον ὕψος.

Αἱ θύραι, τὰ παράθυρα καὶ κάθε ἄλλο κούφωμα, θὰ κλείουν ἐρμητικότατα, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδον ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Τὰ τράμ, οἱ ἀγωγοὶ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ὕδατος, αἱ ἀποθῆκαι τῶν προσθήκην ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων εἰς τὸν χρησιμοποιημένον ἀέρα, διὰ νὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἀναπνεύσιμος.

Ἡ ὑπόγειος πόλις θὰ εἶνε τελεῖως χωρισμένη ἀπὸ τὴν ἐπάνω μὲ παχύτατον στρῶμα χαλυβδος καὶ μπετὸν ἀρμέ. Θὰ ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ διαμερισματα, τεθωρακισμένα, εἰς τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ καταφύγουν ὅλοι οἱ κάτοικοι εἰς περίπτωσιν ἐπιδρομῆς τοῦ ἐχθροῦ μὲ πυροβολικὸν καὶ εἰς τὴν ὑπόγειον πόλιν. Τὰ διαμερίσματα ἀσφαλείας θὰ εἶνε ἀπόρθητα. Αἱ μεταφοραὶ ἀπὸ τὸ ἕνα δριζόντιον στρῶμα εἰς τὸ ἄλλο θὰ γίνωνται μὲ πελώρια ἀσανσὲρ, ἐφωδιασμένα μὲ μεγάλην ποσότητα ἐμπορευμάτων.

Εἰς τὸ τμῆμα τῆς πόλεως τὸ εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, θὰ ὑπάρχῃ ἢ ἄμυνα μὲ τὰ ἀντιαεροπορικὰ τηλεβόλα, μεγάλους προβολεῖς καὶ πολλὰ ἄλλα ἀμυντικὰ μέσα. Τὰ διάφορα τμήματα θὰ συνδέωνται μεταξύ των μὲ τὰ τελειότερα συγκοινωνιακὰ μέσα, εἰς τρόπον ὥστε μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου κινδύνου, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως νὰ καταφεύγουν εἰς τὰ ὑπόγεια, ὅπου θὰ εὑρίσκωνται ἐν μεγαλυτέρᾳ ἀσφαλείᾳ.

Δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ μηχανικοὶ ἐβρόντισαν μόνον διὰ τὴν πολεμικὴν ἄμυναν τῶν νέων πολέων. Ἀδιαφορήσαντες τελεῖως διὰ τὴν αἰσθητικὴν αὐτῶν. Τὰ κτίρια αὐτά, πελώρια βέβαια, θὰ περιστοιχίζωνται ἀπὸ ἀνθισμένους κήπους καὶ πάρκα; θὰ εἶνε δηλαδὴ ἕνα εἶδος τεραστίων ἐπαύλεων, κομψῶν, ἐφωδιασμένων μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις.

Οἱ δρόμοι θὰ ἔχουν κατεύθυνσιν ἀνάλογον μὲ τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀνέμων ποὺ ἐπικρατοῦν εἰς τὴν περιφέρειαν κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους, ὥστε τὰ δηλητηριώδη ἀέρια ν' ἀπομακρύνωνται γρήγορα, παρασυρόμενα ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως θὰ τοποθετηθοῦν τεράστιοι ἀνεμιστῆρες καὶ ἀπορροφητικὰ μηχανήματα διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἀτμοσφαίρας.

Εἰς τὰ ρωσσικὰ σχέδια τῶν νέων πόλεων προβλέπονται καὶ μεγάλαι ἐκτάσεις μὲ μικροὺς θάμνους ἀλλὰ χωρὶς δένδρα. Οἱ θάμνοι αὐτοὶ δὲν θὰ εἶνε μόνον διακοσμητικοὶ ἀλλὰ καὶ προστατευτικοί. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὰ φύλλα ὡρισμένων θάμνων ἀπορροφοῦν τὰ δηλητηριώδη ἀέρια καὶ καθαρίζουν τὴν ἀτμοσφαίραν.

Πότε ὅμως θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ μεγαλειῶδες αὐτὸ σχέδιον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ ἀκόμη. Φαίνεται ὅμως, ὅτι πρόκειται ν' ἀργήσῃ πολύ, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἀνέγερσιν οἰασδήποτε οἰκοδομῆς. Ἐὰν προηγουμένως τὸ σχέδιον δὲν ἐγκριθῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἐλέγχου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Εἰς ὅλην ὅμως αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὑπάρχει καὶ κάποια εἰρωνία τῆς τύχης. Διότι, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος κατέκτησε τοὺς αἰθέρας καὶ τὸν ἀεροπλάνον, εὑρίσκεται τώρα ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἀκριβῶς διὰ ν' ἀπορύγῃ τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἀπὸ τοὺς αἰθέρας καὶ ἀκριβέστερον ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα.

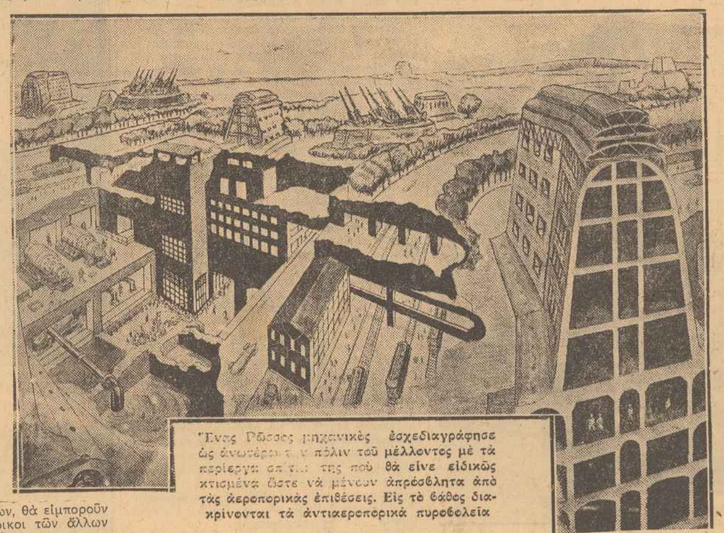

Ἕνας Ρῶσσος μηχανικὸς ἐσχεδιαγράφησε ὡς ἀνωτέρω τὴν πόλιν τοῦ μέλλοντος μὲ τὰ περίφημα σπίτια της ποὺ θὰ εἶνε εἰδικῶς κτισμένα ὥστε νὰ μένουν ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιθέσεις. Εἰς τὸ ἄκρον διακρίνονται τὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλεία

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΧΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ῆς σελίδος)

Ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥραν αἱ ἐγκαταστάσεις μου αὐταὶ θ' ἀνατιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐταποθετήσαμε τὰ τριακόσια κιλὰ δυναμίτιδος μαζὶ μὲ τὸν ἰατρόν καὶ καταλαβαίνετε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν δὲν θὰ μείνῃ οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἐδῶ... Λυπούμαι πολὺ διότι σᾶς ἀφίνω εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν μοῖραν, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταστρέψω τὸ μέλλον μου ἀπὸ μίαν γελοίαν αἰσθηματικότητα...

Εἶχε σκύψει πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μιλοῦσε μὲ μεγάλην θέρμην. Τὰ μάτια του ἀστραφταν:

— Σκεφθῆτε τί θὰ ἐδοκιμάζατε ἂν εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ζῆτε περιφρονημένοι καὶ κατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους σὰν σκυλιά, ἐπειδὴ ἔχετε μαύρην τὴν ἐπιδερμίδα, ὁ ἐγκέφαλός σας, ἔχετε μαύρην τὴν ἐπιδερμίδα,ἐνῷ ὁ ἐγκέφαλός σας, ἡ ἀγάπη, αἱ ἐπιθυμίαι σας, ὅλα εἶνε ἀνώτερα. Τὸ δέρμα δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, μπορεῖ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω. Ἀλλὰ συνήθως κρίνουμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν των μόνον... Ἐγὼ ἐτροποποίησα τὸ δικό μου. Καὶ τώρα θὰ ξαναγυρίσω ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπραγματοποίησα τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Ἡ ἐπιτυχία μοῦ ἀνήκει. Σκεφθῆτε ὅτι εἶμαι τριανταενὸς ἐτῶν, ὅτι ἔχω περιουσίαν ἓξη ἑκατομμυρίων δολλαρίων καὶ ὅτι εἶμαι λευκός.

—Λευκός; ἐφώναξε τότε μὲ ἀμείλικτον φωνὴν ὁ Ρέμινγκτων. Ποῦ ὅμως; Ἀλλάξατε τὸ δέρμα σας, Μπάλλυμαιρ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε ν' ἀλλάξετε τὴν καρδιά σας. Ἔχετε δίκηο, ἡ ἐπιδερμὶς δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Καὶ ὅμως γιὰ νὰ τὴν ἀλλάξετε, ἐκάματε τόσα κακουργήματα. Τὸ δέρμα σας εἶνε λευκό, ἀλλὰ τὰ χέρια σας στάζουν αἷμα, τὸ αἷμα τῶν θυμάτων καὶ ἡ ψυχή σας εἶνε μαύρη, πιὸ μαύρη ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρώτα τὸ δέρμα σας. Καὶ τὸ μυαλό σας; Τὸ ἀνώτερο πνεῦμα σας γιὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶσθε; Αὐτὸ εἶνε πίσσα μαύρη, γιατὶ τὸ τυλίγουν τὰ σκοτάδια τῆς τρέλλας. Ναί, Μπάλλυμαιρ, εἶσθε τρελλός. Μόνον ἕνας τρελλὸς μπορεῖ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν αὐτὸ ποὺ ἐκάματε σεῖς... Τί νὰ τὸ κάμετε τὸ λευκὸ ἐξωτερικόν σας, ὅταν ἐσωτερικῶς εἶσθε μαῦρος; Ἤσασταν πρώτα ἕνας ἔντιμος μαῦρος, μπορεῖσατε νὰ κάνετε μεγάλα ἔργα ὅπως ἔκαμε ὁ Λίνκολ καὶ τόσοι ἄλλοι ὁμόφυλοί σας, ἀλλὰ ἐγίνατε τώρα ἕνας νόθος τῆς μαύρης καὶ τῆς λευκῆς φυλῆς... Εἶσθε μία ἀνωμαλία. Φιλοδοξεῖτε νὰ γίνετε μεγάλος ἄνδρας, ἀλλὰ εἶσθε ἕνας τρελλός. Φιλοδοξεῖτε νὰ ἐξυψώσετε τὴν φυλήν σας, ἀλλὰ εἰς τὰς φλέβας σας ρέει μαῦρο αἷμα καὶ τὰ παιδιά σας θὰ εἶνε μαῦρα. Ἕνας ἄνδρας μὲ λευκὸ δέρμα θὰ κάνῃ μαῦρα παιδιά!... Ποῦ ξανακούστηκε αὐτό!... Νὰ γιατὶ εἶσθε μιὰ ἀνωμαλία, ἕνας νόθος, ἕνας ἀπόκληρος τῶν δύο φυλῶν κατώτερος καὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους. Λέτε πὼς εἶσθε μεγαλοφυὴς καὶ ὅμως εἶσθε ἕνα κτήνος, γιατὶ μόνον ἕνα κτήνος, ἕνας ὑπάνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἐκάματε σεῖς. Μὲ τὸ τρελλὸ μυαλό σας, μὲ τὴν μαύρην ψυχήν σας δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ κάμετε τίποτε ἀνώτερον. Ψηφίσα ἐκ[illegible] τῶν θυμάτων σας θὰ σᾶς καταδιώκῃ παντοῦ... Εἶνε τόσο φρικτὰ τὰ κακουργήματά σας ὥστε δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κρατήσετε τὸ μυστικό τους. Στὸν ὕπνο σας θὰ παραληρῆτε, στὸ ξύπνο σας θὰ τρέμετε καὶ θὰ προδοθῆτε... θὰ μαρτυρήσετε τὶ ἐκάματε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ σᾶς πιστεύῃ, οἱ μαῦροι θὰ σᾶς ἀποκηρύξουν, οἱ λευκοὶ θὰ σᾶς περιφρονήσουν καὶ θὰ σᾶς κλείσουν στὸ φρενοκομεῖον σὰν τρελλόν. Λευκὸς ἐσεῖς;... Χαχαχά... ἀφῆστε με νὰ γελάσω...

* * *

Ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Ρέμινγκτων ἀντηχοῦσεν ἀκόμη στὸ δωμάτιον. Ὁ Μπάλλυμαιρ, ποὺ τὸν ἄκουγε τόσην ὥραν ἄναυδος, περίτρομος, σὰν ἠπνωτισμένος, ἐφαίνετο τώρα τελείως συντετριμμένος. Εἶχε σωριασθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἡ φρίκη μὲ τὴν ὁποίαν παρακολουθοῦσε τὴν ἀμείλικτον λογικὴν τοῦ Ρέμινγκτων ἦτο ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Ἐκτρώκθηκε εἰς τὸ τέλος. Εἶχε ξαναδῆ, ἐφανιά, ὅλην τὴν ἠρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην του... Τὸ γέρο του ἄρπαξε τὸ περίστροφόν του καὶ τὸ διηύθυνε ἐναντίον τοῦ Ρέμινγκτων.

Ὁ Ρέμινγκτων ἔμεινε ἀτάραχος καὶ εἶπε ἀφεπήφανος :

—Νὰ μιὰ ἀπόδειξις πὼς εἶσθε ἕνας ἄνανδρος μαῦρος. Θὰ σκοτώσετε ἕναν ἄοπλον ἀντίπαλόν σας. Κυτάξτε με ὅμως : ἐγὼ περιφρονῶ τὸν θάνατον σὰν λευκὸς καὶ σὰν λευκὸς θὰ πεθάνω. Ἐμπρός...

Ὁ Μπάλλυμαιρ ἦτο ἔτοιμος νὰ πιέσῃ τὴν σκανδάλην... Ἀλλὰ μετενόησε τὴν τελευταίαν στιγμή... Ἐσήκωσε τὸ ἀριστερὸ χέρι του σὰν νὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ καὶ συγχρόνως ἔρριξε τὸ περίστροφον στὴν καρδιά του.

—Εἶμαι λευκὸς ἔως τὴν καρδιά, εἶπε. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις...

Ἡ φωνή του ἦτο ὑπερήφανος καὶ ἀτάραχος. Ἐπέσεν ἀμέσως τὴν σκανδάλην καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἐμπρός.

Δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἐμείναμε ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ πτῶμα τοῦ Μπάλλυμαιρ.

Ὁ δόκτωρ Στράουμπ ἐσηκώθηκεν εἰς τὸ τέλος καὶ εἶπε μὲ ἀνιψωμένη φωνή :

—Ἔλατε! Εἶνε καιρὸς νὰ φύγουμε.

Τὸν ἀκολουθήσαμε μέσα ἀπὸ ἕνα μακρὺν λαβύρινθον ὑπογείων διαδρόμων καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ εἴχαμε βγῆ εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς.

—Θὰ ἀνάψω τώρα τὸ φυτίλι.

Ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνουμε γρήγορα τὴν κατωφέρειαν τοῦ βουνοῦ.

Ξαφνικὰ, τὸ βουνὸ ἀνεταράχθη καὶ ἐφάνη σὰν ν' ἀνασηκώνεται ὀρθὸ ἐπάνω. Κατέπεσεν ἔπειτα μὲ τρομερὸν πάταγον, καλύπτοντας τὰ πάντα κάτω ἀπὸ ἕνα πυκνὸν σύννεφον σκόνης.

Ὅταν ἀνασκωθήκαμε, γιατὶ ὁ κλονισμὸς ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ὥστε μᾶς εἶχε ρίψει κάτω, τὰ πάντα εἶχαν ἐπανεύρει τὴν προηγουμένην ἠρεμίαν των. Μία μεγάλη σχισμὴ, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βουνοῦ, ἔδειχνε μόνον τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἔκρηξις.

E. COLTER

Περιπέτειαι εἰς τὴν Ζούγκλαν

Θεάματα φρίκης εἰς τὰ παρθένα δάση τοῦ Κογκὸ

θηρία καὶ ἀνθρωποφάγοι

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κυνήγια ἀγρίων θηρίων ποὺ ἔκαμα εἰς τὴν περιπετειόδη ζωήν μου, εἶνε τὸ κυνήγι στὴ ζούγκλα τοῦ γαλλικοῦ Κογκό. Ἐπὶ δύο ἔτη διέσχισα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὅλα τὰ παρθένα δάση του ἐπὶ κεφαλῆς τριάντα μαύρων ἰθαγενῶν.

Κατ' ἀρχὰς ἐγκατεστάθην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ντζουέ, μεγάλου σὰν θάλασσα, ποὺ κεῖται εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην. Ἐκεῖ ἐνδιαιτῶνται ἀκόμη πολλαὶ φυλαὶ ἀγρίων, μεταξὺ τῶν ἀπάχων καὶ ἀνθρωποφάγων.

Τὸ πρῶτο βράδυ τῆς κατασκηνώσεώς μας, ἐπερχόμενος μόνος εἰς ἀπόσταση τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν ποταμὸν αὐτόν, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη πανθήρων, τὰ ὁποῖα εἴχαμε διακρίνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν ἡμέραν. Ξαφνικὰ ἀπελπισμένα κραυγαὶ ἐφθασαν σ' αὐτιά μου.

Τί νὰ συνέβαινε; Μήπως καμμία λεοπάρδαλις εἶχε ἀρπάξει κανένα παιδάκι;

Ἐπορεύθην πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχοντο αἱ φωναί. Διέκρινα τότε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα, τὴν λάμψιν μιᾶς μεγάλης φωτιάς. Ἐγλύστησα ὅσο μποροῦσα πιὸ σιγὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς λιάνες καὶ σὲ λίγο ἀντίκρυσα μιὰ τρομακτικὴ σκηνή, ποὺ ἐξετυλίσσετο εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων μόνον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμην.

Γύρω ὅπου μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἐκάθοντο σταυροπόδι καμμιὰ δεκαπενταριὰ μαῦροι καὶ συζητοῦσαν θορυβωδῶς μεταξύ τους σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ μοῦ ἦτο τελείως ἄγνωστος.

Μεταξὺ τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ κύκλου τῶν νέγρων ἐκινεῖτο ἕνας μαῦρος ὄγκος, δεμένος μὲ σχοινιά, ποὺ ἐπλήγωναν τὶς σάρκες του. Ἦταν ἕνα μαῦρο παιδάκι ἴσως δέκα ἐτῶν.

Τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ τάχα; Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἥρωας ἔγοεναν γύρω ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ὁπλίσμενοι μ' ἕνα μακρὺ μαχαίρι, ἔκαναν μ' αὐτὸ μεγάλες κινήσεις, δίνοντας στὸ κενὸν κτυπήματα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν ἕνα δόδι πέρα γιὰ πέρα. Ἕνας τους ἐπάνω ἐκάνεν ἀνάνδυο θέσε σὰ μιὰ τεράστια πήλινη πίπα, ἀπὸ ἐκείνες ποὺ συνηθίζουν οἱ νέγροι εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Μόνον ἕνας ψηλὸς γέρος, μὲ ὁλόλευκα σχεδὸν μαλλιά, δὲν ἐκινεῖτο οὔτε ἔλεγε τίποτε.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐκάπνιζε ἐπέταξε μὲ μιὰ μεγάλη χειρονομία τὴν πίπα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ πολὺ δυνατά, δείχνοντας τὸν δεμένον ὄγκον, ποὺ δὲν ἔβγαζε κάμμιὰ φωνὴ τώρα. Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν πίπα ἔκαμαν τὸν αἰχμάλωτον νὰ κινηθῇ καὶ ἡ φωνή; του ἐτάραξαν καὶ πάλι τὴν γαλήνην τοῦ δάσους. Ἕνας μαῦρος ὑψηλὸς ἀνατάπιασε σιγὰ-σιγὰ τότε. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μακρὺ καρυδάκι. Ἔπιασε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸν μαῦρον αἰχμάλωτο καὶ τὸν ἔσήκωσε ὄρθιον.

Ὁ κολοσσὸς ἐσήκωσε τὸ ὠπλισμένο χέρι του καὶ ἔτσι ἐπάνω καὶ ἔνθεν τὸ μαχαίρι του εἰς τὰς σάρκας τοῦ μικροῦ, ὅταν ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτό, ἐπέσα στὴν σκανδάλην τοῦ ὅπλου μου καὶ ἐπυροβόλησα εἰς τὸν ἀέρα.

Ἦτο ἀνέλπιστον τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχεν ὁ πυροβολισμός αὐτός. Οἱ ἀγριοι ἔγιναν μονομιᾶς ἀφανεῖς, ἐγκαταλείποντες κοντὰ στὴ φωτιὰ τὸ ὄγκο.

Ἔβγαλα τὸ κυνηγετικό μαχαίρι μου καὶ ἔκοψα τὰ σχοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένος ὁ μικρὸς ἀιχμάλωτος.

—Εἰμαι μικρὲ, σᾶκω.

Εἶχαν περάσει τέσσερες μῆνες ἀφ' ὅτου ὁ μικρὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ὅταν, ἕνα πρωί, ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπότα.

Εἴχαμε διασχίσει ἕνα μεγάλον συκοφυτευμένον δάσος καὶ εἰμεθα ὅλοι κατάκοποι. Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ σωριάσθηκε κάτω. Ἕνα μεγάλο ἀγκάθι εἶχε χωθεῖ στὸ πόδι του.

Διέταξα ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ σταματήσουν.

Ἐστρατοπεδεύσαμε εἰς τὸ μέρος αὐτὸ καὶ, ὁπως εἰμεθα ὅλοι κατάκοποι, ἐξαπλωθήκαμε χάμου καὶ ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε τοὺς ἀγρίους καρποὺς ποὺ εἴχαμε μαζεύψει, περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. Οἱ μάγειροι ἑτοίμαζαν τὸ φαγητὸν μας καὶ ἐπρόσεχα μὲ ἱκανοποίησιν πὼς ὁ ἀποθηκάριος καὶ ἡ σβελτοσύνην τοῦ μικροῦ Μαλαοῦ, ποὺ ἐκαθάριζε ἕνα τηγάνι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμουν.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἐγαυνόντας ἀπὸ μία πυκνὴ λόχμη μία πελώρια λεοπάρδαλις ἐπήδησε μὲ ταχύτητα ὅλους ἐπάνω εἰς τὸν Μαλαοῦ καὶ τὸν ἄρπαξε, προτοῦ νὰ προφθάσω νὰ σηκώσω τὴν καραμπίνα μου.

Τὸ θηρίον, μαζὶ μὲ τὸν Μαλαοῦ, εἶχε ἐξαφανισθεῖ μέσα εἰς τὴν ἴδια λόχμη, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ εἶχα εἰδεῖ νὰ βγαίνῃ.

Ἔπηρα τὴν καραμπίνα μου καὶ ἀκολουθήσαμεν ἀπὸ δύο συντρόφους μου, ὁπλισμένους ἐπίσης, ἐτρεξα εἰς καταδίωξίν του.

Ἀκολουθήσαμε ἐπὶ πολλὰ χιλιόμετρα τὰ ἴχνη του, ἀλλ' ἦσαν τόσον πολλὰ τὰ ἴχνη θηρίων τοῦ ἰδίου ἀναστήματος εἰς τὸ μέρος αὐτό, ὥστε ἀναγκασθήκαμε νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς ἐρεύνας μας.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μας ἐδέχθῃκα μὲ σφαιρὲς τὸ κεφάλι. Ξαφνικὰ ὁ Μαλαοῦ με ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα πελώριον πάνθηρα, ποὺ ἦτο σκαρφαλωμένος εἰς τὸ κλαδὶ ἑνὸς μεγάλου δένδρου καὶ μὲ ἐκύτταζε μὲ τὰ γαλιστερὰ του μάτια.

Ὁ πάνθηρ αὐτὸς θὰ ἐπλήρωνε γιὰ τὸ θηρίον ποὺ μᾶς εἶχεν ἁρπάξει τὸν μικρὸν Μαλαοῦ. Ἐσήκωσα τὴν καραμπίνα μου καὶ τοῦ ἔστειλα μιὰ μπάλλα τὸν τριάντα γραμμαρίων. Τὸ θηρίον τινωτιωτιωθὲν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κροκοδείλου, ὁ ὁποῖος πάλιν τὸν κατασπαράσει μὲ τὰ τεράστια σαγόνια του

Ὁ πύθων ἔχει τυλιχθῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κροκοδείλου, ὁ ὁποῖος πάλιν τὸν κατασπαράσει μὲ τὰ τεράστια σαγόνια του

Ὁ Ἄγγλος δὸν Ζουὰν

Ὁ ὡραῖος Μπροῦμμελ

ὁ μεγάλος δανδῆς τοῦ περασμένου αἰῶνος

Το πάθος του διὰ τὴν κομψότητα.-Πῶς ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς μόδας.-Μία αὐθάδειά του πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.-Ἡ τραγικὴ παρακμή του.

Εἶνε μία ἐξαίρεσις ἀπὸ τὰς μοναδικὰς δι' ἕνα ἄνθρωπον νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον εἰς τὴν ζωήν του ἀπὸ τὸ νὰ ντύνεται καλά. Τὴν ἐξαίρεσιν αὐτὴν ἀπετέλεσεν ὁ Μπροῦμμελ, ὁ πρῶτος δανδῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὁ Μπροῦμμελ, πρόγονος οὔτως εἰπεῖν τῶν σημερινῶν ἀνδμπ, ὤφειλε πρὸ παντὸς τὴν φήμην του εἰς τὴν φιλίαν του μὲ τὸν τότε πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, τὸν μέλλοντα βασιλέα Γεώργιον Δ'. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀνόμη ποὺ ἐφοιτοῦσεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν φήμην τοῦ κομψευομένου τὴν ὁποίαν διετήρησεν ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆ

Ένα καταφύγιον διὰ τοὺς ἐρωτευμένους

ΓΚΡΕΤΝΑ ΓΚΡΗΝ

Τὸ σκωτσέζικο χωριουδάκι ὅπου ἕνας σιδηρουργὸς στεφανώνει τὰ ἐρωτευμένα ζευγαράκια.

Γάμοι ποὺ κυριολεκτικῶς... σφυρηλατοῦνται

Ὑπάρχει εἰς τὰ σύνορα μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει καταντήσει θρυλικόν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πρωτοτύπου τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται οἱ γάμοι εἰς αὐτὸ καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ ἔχει ἐξασφαλίσει μίαν τακτικὴν πελατείαν ἐρωτευμένων ἀπὸ ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ οἰκογένειαί των δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἕνωσιν μὲ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας των.

Τὸ χωριουδάκι αὐτὸ λέγεται Γκρέτνα Γκρὴν καὶ ἡ πρωτότυπος δόξα του χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος κυρίως.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αἱ νεαραὶ ἀριστοκράτιδες τοῦ Λονδίνου, ποὺ ἤθελαν νὰ νυμφευθοῦν τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀγαποῦσαν, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων των, εὕρισκαν τὸν τρόπον νὰ νομιμοποιήσουν τὴν ἕνωσίν των καὶ ἐντὸς τοῦ Λονδίνου, χάρις εἰς τὴν ἔνοχον ὑποστήριξιν μερικῶν παστόρων, τῶν ὁποίων ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους ἦσαν εὐφήμως γνωσταὶ μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ νεαροὶ λόρδοι ποὺ ἤθελαν νὰ νυμφευθοῦν κορίτσια τῆς ἀστικῆς τάξεως, καλλιτέχνιδες, ἠθοποιοὺς κλπ.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἀπὸ τὸ 1754. Ἡ Βουλὴ ἐψήφισε μίαν πρότασιν τοῦ λόρδου Χάρντινγκ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ κυρίως γενόμενοι γάμοι δὲν ἀνεγνωρίζοντο εἰς τὸ μέλλον ὡς ἔγκυροι καὶ ἐπεβάλλοντο αὐστηρόταται ποιναὶ εἰς τοὺς πάστορας, οἱ ὁποῖοι θὰ παρεῖχον τὴν συνδρομήν των εἰς παρομοίας ἑνώσεις. Ἐκτοτε, τὰ ζευγάρια τῶν ἐρωτευμένων ἠρχισαν νὰ λαμβάνουν κανονικῶς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν, πρᾶγμα ποὺ τὰ ὑπερχέρωνε εἰς μόνον τὸν κόπον νὰ διαβοῦν τὸν ποταμὸν Ἄσφεν, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸν σύνορον μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας.

Εἰς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν δὲν τοὺς ἐζητεῖτο κανὲν πιστοποιητικὸν καὶ δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς καμμίαν διατύπωσιν. Ὁ λόγος ποὺ δίδεται ἐμπρὸς εἰς ἕνα μάρτυρα εἶνε ἱερὸς εἰς τὴν Σκωτίαν καὶ ὁ γάμος ποὺ γίνεται μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἶνε ἐξ ἴσου ἔγκυρος, ὅσον καὶ ὁ ποιοσδήποτε ἄλλος. Ὁ μοναδικὸς μάρτυς ἀναπληρώνει καὶ τὸν πάστορα καὶ τοὺς ἄλλους μάρτυρας ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

Οἱ γάμοι ποὺ ἐγίνοντο εἰς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν ἀποκτοῦσαν ἔτσι ἕνα χαρακτῆρα ποιητικὸν καὶ ρωμαντικόν, πρᾶγμα ποὺ συνέτεινε εἰς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ γοήτρου τῆς μικρᾶς πόλεως.

Ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ κερδοσκοπήσῃ μὲ τοὺς γάμους αὐτοὺς ὑπῆρξεν ἕνας καπνοπώλης. Διεσκεύασε καταλλήλως ἕνα δωμάτιον τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὸ διέθεσεν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν τέλεσιν τῶν πρωτοτύπων αὐτῶν γάμων.

Τὸ παράδειγμά του ἐμιμήθη σὲ λίγο ἕνας σιδηρουργὸς καὶ ἡ φήμη ποὺ ἀπέκτησε ἐπεσκίασε συντόμως ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ σιδηρουργὸς αὐτὸς ἐλλογοῦσε μὲ τὴν μεγαλυτέραν σοβαρότητα, ἐντὸς τοῦ σιδηρουργείου του, τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια ποὺ παρουσιάζοντο ἐνώπιόν του καὶ ἐπισημοποιοῦσε τὴν ἕνωσίν των μὲ ἕνα ἠχηρότατον κτύπημα τῆς σφύρας ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμονα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόφεραν τὸ «ναί». «Ἐσφυρηλατοῦσε» τοιουτοτρόπως τὰς ἑνώσεις αὐτὰς, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ποὺ ἐπεκράτησεν ἔκτοτε.

Ὁ σιδηρουργὸς ποὺ στεφανώνει τὰ ζευγάρια τῶν ἐρωτευμένων ἐπάνω στὸ ἄμμωνι

Ἡ ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσεν ὁ σιδηρουργὸς ἐκεῖνος ὑπῆρξε καταπληκτική. Οἱ συναγωνισταί του ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς μόνον ἔτους—τὸ 1815—ἠθλόγησε 65 γάμους, ποὺ τοῦ ἀπέφεραν κέρδος 1.000 λιρῶν περίπου. Πρόσωπα τῆς ἀνωτάτης ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, λόρδοι, καγκελλάριοι ἀκόμη, ἐπῆγαν ἐπανειλημμένως νὰ κτυπήσουν τὴν πόρτα τοῦ σιδηρουργείου τῆς Γκρέτνα Γκρὴν. Καὶ διετηρήθη ἐπὶ πολὺ ἡ ἀνάμνησις ἑνὸς πριγκηπικοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἔγινε τὸ 1836 μέσα εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖνο, μεταξὺ τῆς ὡραίας Πηνελόπης Σμὶθ καὶ τοῦ Καρόλου Φερδινάνδου τῶν Βουρβώνων, ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἔκαμε μεγάλον κρότον εἰς τὴν ἐποχὴν του καὶ ἐξησφάλισε διὰ παντὸς τὴν φήμην τοῦ σιδηρουργοῦ τῆς Γκρέτνα Γκρὴν.

Τὰ πράγματα διετηρήθησαν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν μέχρι τοῦ 1856, ὁπότε, ἡ Ἀγγλικὴ Βουλὴ, διὰ νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν γάμων ποὺ ἐγίνοντο μὲ τὸν τρόπον αὐτό, ἐψηφίσεν εἰδικὸν νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπήτησε τὴν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας παραμονὴν τῶν μελλονύμφων ἐν Σκωτίᾳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ γάμου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει.

Ἀλλὰ ὁ νόμος αὐτὸς δὲν ἠμπόδισε τὰ ζεύγη τῶν ἐρωτευμένων νὰ πηγαίνουν, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀκόμη, εἰς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν.

Ὁ σημερινὸς «σιδηρουργὸς», ὀνόματι Ρέννισον, ἐγκατέστησεν εἰς τὸ σπίτι του ἕνα μικρὸν μουσεῖον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ πορτρατα ὅλων τῶν ὑψηλῶν προσώπων ποὺ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ὑπὸ τὰς εὐλογίας του. Ὁ κ. Ρέννισον δὲν εἶνε εἰς τὴν πραγματικότητα σιδηρουργὸς ἀλλὰ σελλοποιός. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν μειώνει καθόλου τὸ γόητρόν του, διότι ἐφρόντισε νὰ διατηρῇσῃ τὴν σφύραν καὶ τὸν ἄκμονα τῶν προκατόχων του, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος βωμοῦ, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον «σφυρηλατοῦνται», ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, αἱ ἑνώσεις τῶν προσώπων, ποὺ ἔρχονται νὰ ζητήσουν τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὁ κ. Ρέννισον εἰσπράττει μίαν γκινέαν δι' ἕκαστον γάμον, πλὴν τῆς ἀμοιβῆς ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὴν ἀδελφήν καὶ τὴν κουνιάδαν του διὰ νὰ καταθέσουν ἑνόρκως ὅτι οἱ μελλόνυμφοι παρέμειναν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὴν Σκωτίαν, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων ποὺ ἐλογεῖτο μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ κ. Ρέννισον φθάνει τοὺς 5—8 κατὰ τὰ Σάββατα καὶ εἶνε ἀνάλογος κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος.

Τὰ εἰσοδήματά του δὲν περιορίζονται ὅμως εἰς μόνον τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα εἰσπράττει ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τῶν γάμων αὐτῶν. Οἱ περιηγηταὶ ἀφθονοῦν εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν «αἰθουσαν τῶν γάμων» τῆς Γκρέτνα Γκρὴν ὑπερβαίνει κάποτε τοὺς χιλίους καὶ ἰδίως τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν. Ἀπὸ καθέναν ὁ κ. Ρέννισον εἰσπράττει δικαίωμα 6 πεννῶν. Εἰς ἀτάλλαγμα τοῦτο προσφέρει, ὅπως καὶ εἰς τοὺς νεονύμφους, ἕνα μκουκέτο ἀπὸ λευκὰ ρείκια—τὰ ρείκια τῆς Σκωτίας, ποὺ φέρουν εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως ἕνας γάμος εἰς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν δὲν εἶνε πάντοτε ἀπηλλαγμένος δυσαρέσεων περιπλοκῶν. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας εὐγενὴς Αὐστριακὸς, τριάντα περίπου ἐτῶν, ἀπῆγαγε μὲ ἀεροπλάνον μίαν δεκαεπταέτιδα Γαλλίδα καὶ τὴν ἐπῆγε εἰς τὴν Γκρέτνα Γκρὴν, ὅπου τὴν ἐνυμερόθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ κ. Ρέννισον. Ἀλλά, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ Παρίσι, αἱ γαλλικαὶ ἀρχαὶ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προσήχθη, τὸν κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν ἐπὶ ἀποπλανήσει ἀνηλίκου νέας...

Ἀλλ' ἡ μικρὰ αὐτὴ περιπέτεια δὲν πρόκειται ἀσφαλῶς νὰ ἐπηρεάσῃ καθόλου τὴν γοητεῖαν ποὺ ἡ Γκρέτνα Γκρὴν ἐξασκεῖ πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐρωτευμένων.

Μεταξὺ θρύλου καὶ πραγματικότητος

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ ΩΝΟΜΑΖΕΤΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΛΚΙΡΚ

ΜΙΑ ΝΑΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.—Ο ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ.—ΠΩΣ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ, ΝΗΣΙ.—ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΛΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΤΕΡΙΑΣ·—Η ΑΝΕΛΠΙΣΙΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ἀσφαλῶς, πολὺ λίγα βιβλία μᾶς διεσκέδασαν τόσο πολὺ στὴν ἐφηβικήν μας ἡλικίαν, ὅπως τὸ περίφημο τοῦ Δανιὴλ ντὲ Φόε. Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου ὀφείλεται ὁλόκληρη εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως. Καὶ ὄμως ὄχι. Σὲ μίαν πολὺ παληὰν ἐποχὴν ἔζησεν ἕνας πραγματικὸς Ροβινσὼν Κροῦσος, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν ἐλέγετο ἔτσι.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σέλκιρκ, ὅπως ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομά του, ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη, δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ κλίση γιὰ τὸν δικηγορικὸν κλάδον, ὅπου τὸν προώριζαν οἱ γονεῖς του. Ἤθελε νὰ γίνῃ ναυτικός. Νὰ ταξειδεύῃ πάντα, νὰ βλέπῃ νέες χώρες, νὰ ριψοκινδυνεύῃ καθημερινὸς τὴ ζωή του, ἦταν ἡ μόνη του εὐτυχία. Καὶ, μιὰ μέρα ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὸ Χάϊλ, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ἕνα ποσόν, δὲν ἐπέστρεψε πιὰ στὴν Ὑόρκη τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ οἰκογένειά του. Ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, καὶ ἀπεβίβασθη εἰς μίαν ἀκτὴ τῆς Βραζιλίας. Ἔζουσε θαυμάσια στὸ σπίτι ἑνὸς κτηματίου ποὺ εἶχεν ἀπέραντες φυτεῖες ζακχαροκαλάμου, ὅταν ἐπόθησε πάλι νὰ ἰδῇ νέες χώρες. Ἕνα καράβι ἐτοιμαζόνταν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Γουϊνέα καὶ ὁ Σέλκιρκ δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία.

Ὁ Δανιὴλ ντὲ Φόε ἀφηγεῖται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδιοῦ βρῆκαν μιὰ τόσο ἀφοβρὰ τρικυμία, ὥστε οἱ δυστυχεῖς ταξειδιῶται ἐνόμισαν πὼς εἶνε πιὰ χαμένοι. Ἡ μόνη ἐλπίδα τους ἦταν νὰ γίνῃ κάποιο θαῦμα, ἀλλὰ τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε. Καὶ πτίγκαν ὅλοι. Μόνον ὁ Ροβινσὼν ἐσώθηκε κολυμβῶν ἕως ὅτου τὰ πελώρια κύματα τὸν ἔρριξαν ἐπάνω σ' ἕνα βράχο. Ἦταν ἕνα νησὶ ὅπου βρῆκε τὴ σωτηρία του. Κατὰ τὸν συγγραφέα, ὁ Ροβινσὼν ἐναυάγησε καὶ τὰ κύματα τὸν πέταξαν στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου Ζουάν Φερνάντεθ.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν συνέβησαν ἔτσι. Στὸ ταξεῖδι ὁ Ροβινσὼν ἐμάλωσε μὲ τὸν πλοίαρχο. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη (περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος), οἱ πλοίαρχοι εἶχαν ἀπεριόριστα δικαιώματα, ὄχι μόνον στὰ πληρώματα, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐπιβάτες. Ἐμαστίγωναν μέχρις αἵματος τὸν ναύτη ἢ τὸν ἐπιβάτη ποὺ ἔκανε μιὰ παρανομία καὶ στὶς πληγές του ἔχυναν ἅλμη ἢ τὸν ἀφῆναν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, σὲ μιὰ βαρκοῦλα μέσα, μ' ἕνα ψωμὶ καὶ λίγο νερό. Δὲν ξέρουμε γιὰ ποιὰ αἰτία ἐμάλωσεν ὁ Ροβινσὼν μὲ τὸν πλοίαρχο. Γεγονὸς ὅμως εἶνε πὼς τὸν κατέβασαν σ' ἕνα νησάκι ἐξόριστο, μὲ ἀφθονα νερὰ καὶ πολλὰ ἀγριοκάτσικα. Μαζί του ἐπῆρε ἕνα ψωμί, μιὰ Βίβλο, δυὸ ἄλλα βιβλία, ἕνα ὅπλο, λίγη μπαροῦτι, ἕνα καζανάκι, ἀρκετὸ καπνὸ, ὄσπρια, ἕνα σκύλο καὶ δυὸ γατάκια. Καθὼς φαίνεται, ὁ πλοίαρχος ἦταν ἀρκετὰ γενναιόδωρος. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὁμολόγησεν ὁ Ἀλέξανδρος Σέλκιρκ στοὺς ναυτῆρες τοῦ.

* * *

Στὰ 1708, δυὸ καράβια ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Ἰρλανδικὸ λιμάνι τοῦ Κόρκ, κατευθυνόμενα πρὸς τὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ νὰ κουρσέψουν τοὺς Ἱσπανοὺς ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἐγκατεστημένοι. Τὰ δυὸ αὐτὰ καράβια, διοικούμενα ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Ρότζερς καὶ τὸν γιατρὸν Ντόβερ, ἐφθασαν στὶς 31 Ἰανουαρίου 1709 στὸ νησὶ Ζουάν Φερνάντεθ, εἰς ἀπόστασι 660 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Χιλῆς. Τὸ νησὶ φαινόνταν ἔρημο. Ὅταν ἀνέβηκαν ὅμως, οἱ ναῦτες εἶδαν μιὰ μεγάλη φωτιὰ σ' ἕνα ὄψωμα. Ἡ ἔκπληξίς τους ἦταν ἀπεριγράπτη. Δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ποιὸς εἶχε τὴν τρελλὴ σκέψι νὰ ἐγκατασταθῇ σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά. Καὶ ὁ πλοίαρχος Ρότζερς ἀπεφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριον.

Μόλις ἐξημέρωσε ἔξη ναῦτες ἐπῆγαν νὰ ἐξερευνήσουν τὸ νησί, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ἐπέστρεψαν στὴν ἀκτὴ μὲ ἕναν ἀγριάνθρωπον. Τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένειά του ἦταν μακρυὰ καὶ ὀχτένιστα, φοροῦσε γιὰ ροῦχα τομάρια ἀπὸ ἄγρια ζῶα καὶ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσαν μερικὰ ἀγριοκάτσικα.

—Εἶμαι Σκώτος, εἶπε ὁ παράξενος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ λέγομαι Ἀλέξανδρος Σέλκιρκ. Ἐταξείδευα μ' ἕνα ἀγγλικὸ καράβι καὶ ἀ' ἔβγαλαν σ' αὐτὸ τὸ νησὶ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, γιὰ τιμωρία. Εἶνε ἀπερίγραπτες ἡ περιπέτειες ποὺ πέρασα στὴν ἀρχή. Πολλὲς φορὲς ἐπεβύθισμα τὸν θάνατο. Ὕστερα ὅμως ἐσυνείθισα σιγὰ-σιγὰ καὶ ἄρχισα νὰ ἐργάζομαι γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα. Ἔφτιαξα μόνος μου ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ μοῦ χρειάστηκαν, ὕστερα μιὰ καλύβη καὶ ἀπέκτησα ἕνα μικρὸ κοπάδι. Ἐπειδὴ δὲν εἶχα πολλὴ μπαροῦτη ἐκυνηγοῦσα σπανιότατα μὲ τὸ ὅπλο. Ἐσκότωνα τὰ θηράματα μ' ἕνα ξύλο, τρέχοντας πίσω τους καὶ μὲ τὸ καθημερινὸ αὐτὸ γύμνασμα ἔγινα τόσο γρήγορος στὰ πόδια, ποὺ μπορῶ τώρα νὰ φθάσω ἕνα ἐλάφι στὸ τρέξιμο.

»Κάποτε ἀρρώστησα καὶ πέρασα μέρες τρομακτικές. Ἔγινα ὅμως καλὰ κι' ἐσυνέχισα τὴν πολὺ μου ζωή. Ἐδιάβαζα τὴ Βίβλο ποὺ εἶχα μαζί μου, ἔτρεχα στὸ κυνήγι, καλλιεργοῦσα ἕνα κομμάτι γῆ, ἀνέβαινα σ' ἕναν ψηλὸ βράχο γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως περάσει κανένα καράβι. Ἀλλὰ τὰ καράβια περνοῦσαν μακρυὰ ἀπὸ τὸ νησί. Μονάχα δυὸ-τρεῖς φορὲς ἐπλησίασαν Ἱσπανικὰ καράβια, ἀλλὰ τὰ πληρώματα μὲ ὑπεδέχθησάν με ντουφεκιές καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω. Ἔτσι ἀπέφυγα νὰ παρουσιασθῶ ξανὰ σὲ Ἱσπανοὺς, γιατὶ θὰ μὲ σκότωναν. Ὅταν ὅμως εἶδα τὸ δικό σας καράβι κι' ἐκατάλαβα πὼς εἶνε ἰρλανδικό, ἄρχισε πάλι νὰ φουντώνῃ μέσα μου ἡ ἐλπίδα καὶ ἄναψα τὴ μεγάλη φωτιὰ στὴν κορυφή τοῦ λόφου μου βεβαιότατα ὅτι θὰ ἐρχόσασταν νὰ βοηθεῖτε μου βεβαιότατα ὅτι θὰ ἐρχόσασταν νὰ βοηθεῖτε μου.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφήγησις τοῦ Ἀλέξανδρου Σέλκιρκ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τὸ ταξεῖδι καὶ ἀναψα τὴ μεγάλη φωτιὰ στὴν κορυφή τοῦ λόφου μου βεβαιότατα ὅτι θὰ ἐρχόσασταν νὰ βοηθεῖτε μου βεβαιότατα ὅτι θὰ ἐρχόσασταν νὰ βοηθεῖτε μου.

Ὁ Ρεβινσὼν Κροῦσος εἰς τὸ ἔρημον νησὶ ὅπως τὸν περιγράφει ὁ Φόε

τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα του, ἀφῆνθηκε στὸν πλοίαρχο Ρότζερς περισσότερες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του στὸ ἔρημο νησί. Ὁ πλοίαρχος ἐτόπωσε τὴν παράξενην ἐκείνην ἀφήγησιν. Καὶ ἀπ' αὐτὴν ὁ Δανιὴλ ντὲ Φόε πῆρε τὸ θέμα τῆς ἱστορίας του, τὸ πλοῦσιε μὲ τὴν φαντασία του κι' ἔκαμε τὸ περίφημο ἐκείνο βιβλίο ποὺ μετεφράσθη σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες.

Εἶνε ἄπειρες ἡ ἀπομιμήσεις ποὺ ἔγιναν μετὰ. Γνωστότερες εἶνε τοῦ ἀρμανοῦ Σεγκαμπὲλ καὶ τοῦ Ἰουλίου Βέρν, κάποιος κάποιος κληρικοῦ Βίς, μὲ τὸν τίτλον «Ὁ Ἐλβετὸς Ρο-βινσών».

Ἡ ἱστορία τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου ἔγινε καὶ κινηματογραφικὴ ταινία, στὴν Ἀγγλία τὸ ἐτοιμάζουν τώρα μιὰ καινούργια.

Ἡ περιπέτειες αὐτὲς τοῦ Σέλκιρκ ἔχουν σαγηνεύσει πολλοὺς, καὶ ἀρκετοὶ θέλησαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ περίφημο νησί. Ὅλοι ὅμως οἱ νέοι αὐτοὶ Ροβινσῶνες δὲν ἔμεισαν πολύ. Τῷ ὄντι, τὸ νησὶ ἔγινε φυλακὴ τῆς Χιλῆς καὶ ἔχουν μεταφερθῆ ἐκεῖ πολλοὶ κατάδικοι. Καὶ σ' ἕνα βράχο ἔχουν στήσει ἕνα μνημεῖο ποὺ θυμίζει στοὺς κατοίκους καὶ τοὺς ἀρκετοὺς ἐπισκέπτας, τὴν παράξενη περιπέτεια τοῦ Ἀλεξάνδρου Σέλκιρκ.

Αἱ ἀνεπιθύμητοι ἐφευρέσεις

Ἕνα μηχάνημα

ποὺ ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτῆρα

Ὁ δόκτωρ Χ. Λάβερυ κατεσκεύασε τὸ πολύπλοκον αὐτὸ μηχάνημα ποὺ δείχνει ἡ φωτογραφία μας καὶ μοιάζει σὰν κάσκα ὀτοσκοπίου ἢ μαλλιῶν. Τὸ μηχάνημα ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλοὺς μεταλλικοὺς σωλῆνας κινουμένους δι' ἠλεκτρισμοῦ. Ὅταν φορεθῇ ἡ κάσκα καὶ οἱ σωλῆνες ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ δέρμα τοῦ κρανίου ἀποκαλύπτουν ὅλας τὰς ἀνατομικὰς ἀνωμαλίας τῆς διαπλάσεώς του, τὰς ἔκφρασις δείκτης σημειώνει εἰς ἕνα χαρτὶ μὲ διαφόρους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχάς. Ὁ δὲ Λάβερυ φερμένος δόκτωρ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ σχεδιαγράμματος αὐτοῦ ποὺ ἀπεκαλύφθη ὅλας τὰς ἀνωμαλίας της ἐξωτερικῆς διαπλάσεως τοῦ κρανίου μπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν χαρακτῆρα, τὰς διανοητικὰς ἱκανότητας, τὰς αἰσθηματικὰς τάσεις καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τοῦ ὑποβαλλομένου εἰς τὸ πείραμα ἀτόμου.

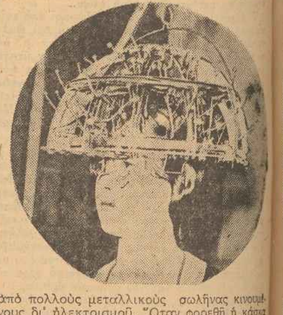

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΑΝΑ - Κόρη τῆς Ρωσσίας

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΘΥΣΙΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Δύο νέοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐφοροῦσε τὴν στολὴν μαθητρίας πορθεναγωγείου, ἐβγαίνανε ἕνα πρωὶ κατὰ τὰ ἐξημερώματα, ἀπὸ τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου», τὸ ἀριστοκρατικὸν κέντρον μιᾶς μικρᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ποὺ ἦτο πρωτεύουσα κυβερνείου εἰς τὴν προπολεμικὴν Ρωσσίαν τῶν Τσάρων. Ἤσαν καὶ αἱ δύο ταραγμένοι γιατὶ εἶχαν ξημερωθῆ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου», ὅπου εἶχαν περάσει τὴν νύκτα τους, δὲν ἦτο περίφημο γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ κουζίνα του μόνον, ὅσον χωρὶς γιὰ τὰ ὄργια ποὺ ἐγίνοντο μέσα σ' αὐτό. Ὡς τόσο, δύο ὧρες ἀργότερα, ἡ Ἀριάνα Νικολάεβνα, ἡ μικροτέρα ἀπὸ τὰς δύο νέας, ἔβλεπε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τῆς εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον Ζναμενσκάγια, τοῦ ὁποίου ἦτο μαθήτρια. Εὐτυχισμένη γιατὶ ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἐλευθερίαν της, ἐπιστρέφει τώρα εἰς τὸ σπίτι τῆς θείας της, ὅπου ἔμενε. Ὅταν μπαίνῃ στὸ δωμάτιόν της, ὁρίσκει ἐπάνω στὸ τραπέζι της μιὰ ἐπιστολὴ προερχομένη ἀπὸ τὸν πατέρα της, ποὺ ἔμενε εἰς τὴν Πετρούπολιν. Μὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τῆς «καθιστᾶ γνωστὰ τὰ σχέδιά του», τὰ ὁποῖα εἶνε νὰ μὴν ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ νὰ πανδρευθῇ τὸν Πέτρον Μπριάδίτς, «ἕνα σοβαρὸ παιδί», ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ζωὴ ἄνετη κ' εὐτυχισμένη... Ἡ ἐπιστολὴ καταλαμβάνει τέσσαρες σελίδες, ἀλλ' ἡ Ἀριάνα θυμομένη γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιον ποὺ ἀπιμένει νὰ τῆς κάμῃ ὁ πατέρας της, ἐνῷ αὐτὴ δὲν τὸ ἐνέκρινε, σταματᾶ στὸ διάκριμα τῆς ἐπιστολῆς, μονολογοῦσα : «Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ τὰ χαιρέτισω μὲ τὸν κύριον πατέρα μου». Ἔπειτα ἀφοῦ ἐφτιαχαρίστηκε λίγο, κατέβηκε στὴν τραπεζαρία. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι ἐκάθηντο ἡ θεία της Βαρβάρα καὶ μερικοὶ οἰκογενειακοὶ φίλοι.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα ἦτο σαράντα περίπου ἐτῶν μὲ ἀκαθόνιστα χαρακτηριστικὰ καὶ ὡραῖα μαύρα μάτια ποὺ δικαιολογοῦσαν καὶ μόνον αὐτὰ τὴν φήμην μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο γνωστὴ μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα, ἐλεγαν, εἶνε πολὺ γοητευτικὴ γυναίκα.

Ἦταν κτενισμένη μὲ πολλὴ φιλαρέσκεια. Μιὰ γκρίζα ἀπὸ πλάϊ ἐγκόμβιε τὰ σκοῦρα καὶ ἔλαμπε ἀντυλαριομένα μαλλιά της. Τὸ στόμα της εἶχε τὴν ὡραία γραμμὴ ποὺ εἶχε καὶ τὸ στόμα τῆς ἀνηψιᾶς της, ἀλλὰ τὰ δόντια της ἦσαν λιγάκι ἀκανόνιστα. Καὶ ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα, ποὺ τὸ ἤξερε αὐτό, ἐφρόντιζε νὰ χαμογελᾶ μὲ κλεισμένα τὰ χείλη καὶ περισσότερο μὲ τὰ μαῦρα μάτια της ποὺ ἐπετοῦσαν φωτιές. «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς ἀντισταθῇ» ἔλεγαν τότε οἱ γνωστοί της.

Ε

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ YOSHIZAWA

Είνε βράδυ. Ένα βράδυ ήρεμο, αλλ' άκούει κανείς πολλούς θορύβους μέσα σ' αύτό: τη σφυρίχτρα τοῦ γωροφύλου, τα κουδουνίσματα τῶν μοτοσυκλετῶν, τὸν ξηρὸ κρότο μιᾶς πόρτας ποὺ ἀνοίγει ἢ ποὺ κλείνει σ' ἕνα σπίτι.

Μέσα στὴν παγωμένη ἀέρα τοῦ σούρουπου, μπορεῖς ν' ἀπολαύσῃς τὴς στιγμὲς ποὺ κυλᾶνε γρήγορες ἢ ἀργὲς ὡς τὴν ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ. Εἶνε τέλη Δεκεμβρίου.

Ἀλλ' ἡ Γιόκο δὲν ἀγρίεψε ἀκόμη.

Ὁ Ἰζακό, ξαπλωμένος ἀνάσκελα μέσα στὸ δω-

μάτιό του, κοιτάζει τὸ ταβάνι ἀπὸ μιὰν ὥρα σχεδόν. Τὰ κάρβουνα ἔγιναν γίνεται πιὰ στάχτη μέσα στὴ σόμπα καὶ τὸ κρύο ἀρχίζει ν' ἀπλώνεται μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀλλ' ὁ Ἰζακό δὲν κινεῖται, σὰν νὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Κι' ὅμως τὰ μάτια του εἶνε ὁλόνυχτα.

Ποῦ εἶνε ἡ Γιόκο; Τί κάνει; Τί τὴν κρατᾶει τέτοια ὥρα ἔξω;

Ἡ σκέψις αὐτὴ γυρίζει μέσα στὸ μυαλό του. Κι' ἔτσι πιὸ πολὺ ἀφίνεται σ' αὐτή, τόσο πιὸ πολὺ νοιώθει τὸν κοιτεῖνο ὁ θυμός. Μιὰ πικρὴ ἀνησυχία τὸν μαχαιρώνει.

Εἶχε ἀρχίσει ἀφοῦ ἐξέστρεψε τὸ τραπεζὶ τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ. Θὰ ἦταν τότε δωδεκάμισυ ἢ μία τὸ πολύ.

— Ποῦ πᾶς; τὴν εἶχε ρωτήσει, χωρὶς καμμιὰ κακὴ σκέψι...

Ἡ Γιόκο τοῦ εἶχαν ἀπαντήσει:

— Ἠμπορεῖ νὰ τὸ μεγάλο δρόμο. Ξαναγυρίζω ἀμέσως.

Καὶ ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως, γιατὶ ἐκεῖ εἶχε πολὺ ἀνάγκη γιὰ μαζί της. Αὐτὸ ἦταν ὅλη ἡ παρουσία της. Τί μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μὲ ἀνάμισυ γιέν; Ποῦ μπορεῖ νὰ πάῃ; Κι' ἔπειτα φορέσε τὸ καθημερινό της κιμονό, τὸ μόνο ποὺ τῆς εἶχεν ἀπομείνει, γιατὶ τὰ ἄλλα εἴχανε πάει στὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Εἶνε ἀλήθεια πὼς τὸ κιμονὸ αὐτὸ ἤτανε τὸ καλό της. Ὡς τόσο... δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ μακριά, δὲν ἔπρεπε ν' ἀργήσῃ. Ἀλλὰ πόσες ὥρες εἴχανε περάσει ἀπὸ τότε;

Ὁ Ἰζακό ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ ἔγύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Τὸ φῶς ἐπλημμύρισε τὸ δωμάτιο. Καὶ ἡ Γιόκο ποὺ δὲν ἀγρίεψε ἀκόμη!

Ὁ Ἰζακό εἶχε προσλαγωθῆ σὲ μιὰ μικρὴ Τράπεζα, ἀφοῦ ἐπελείωσε τὴν ἐμπορικὴ σχολή. Καὶ εἶχε τότε συνδεθεῖ μὲ τὴν Γιόκο. Ἡ ζωή εἶχε κυλήσει εὐτυχισμένα. Ἀλλὰ ἡ Τράπεζα ἔκλεισε ξαφνικὰ τὶς πόρτες της καὶ συγχνοσθῆκε ἀργότερα μιὰ ἄλλη. Οἱ περισσότεροι ὑπάλληλοι ἀπαλλάθηκαν καὶ ὁ Ἰζακό ἦταν ἀπ' αὐτούς. Αὐτὸ ἔγινε τρία χρόνια μετὰ τὸν γάμο του.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε καὶ ἄθελα εἶχε ζωγράφει μιὰ θέσι στὸ διάστημα αὐτό. Αἱ μικραὶ οἰκονομίες του εἶχαν γράψει ἐξαφανισθῆ. Εἶχε τὸ γνωρισθῆ μὲ ὑπάλληλος καταστημάτων ποὺ ἐδανείζαν ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

Ἀλλὰ ἐδῶ ὑπάρχει τίποτα πιὰ στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸ ἐνεχυριάσῃ. Καὶ ἦταν ἡ 26ῃ Δεκεμβρίου. Ἔπρεπε νὰ πρεπαρισθοῦν γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν Πρωτοχρονιά. Εὐτυχῆς ποὺ δὲν εἶχαν παιδί! ἀκόμη...

Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Γιόκο; Τί κάνει; Εἶνε πολὺ ἀργά!

Ἔφυγε μήπως μακριὰ καὶ γιὰ πάντα; Ἐπῆγε μήπως στοὺς γονεῖς της; Ἀστεῖα ἐρωτήματα: Ὁ Ἰζακό ἀπομάκρυνε χωρὶς κανένα δισταγμὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὄχι. Ἡ Γιόκο δὲν ἤτανε ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτές. Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη της.

Μήπως τὴν ἔπιῃαν στὸ δρόμο κακοποιοί; Ὁ Ἰζακό ἀπομάκρυνε πολὺ γρήγορα καὶ τὴν ἰδέα αὐτὴ τὴ ποὺ σάνιχε πειθάνιση. Τότε λοιπὸν ποῦ εἶνε καὶ τί κάνει;

Ξαφνικὰ ὁ Ἰζακό θυμήθηκε μιὰ φράσι της, ποὺ τὴν εἶπε εἰπὴ σιγά, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φτωχικὸ φαγητό τοῦς, καθὼς ἐβάζαζε τὴν ἀγκαλιά.

— Θὰ εἶνε πολὺς κόσμος στὴν Γκίνζα \.

Εἶνε τὸ πανηγῦρι ποὺ γίνεται στὸ τέλος τοῦ χρόνου, σκέφθηκε ὁ Ἰζακό. Ἔκεῖ θἄχῃ πάει!

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐκυριάρεσε! Θυμώνει ἐναντίον τῆς Γιόκο. Ἔπειτα λυπᾶται. Βλέπει τὴν γυναῖκα του, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ σπρώχνει καὶ σπρώχνεται ἔξω ἀπὸ τὰ μεγάλα μαγαζιά, μὲ τὸ ἀνάμισυ γιέν στὴ τσέπη της.

Ἐκεῖ ἀπῆγες ἐκεῖ!

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του τὸν κάνει ν' ἀναπηδήσῃ. Ἀκούει κάποιο θόρυβο. Εἶνε ὁ ἐργασιοπόλις ποὺ ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα του τὴν ἑσπερινὴ ἐφημερίδα. Σηκώνεται καὶ τηγκάνει καὶ τὴν πάρῃ. Ἴσως ἀλλάξουν ἡ ἰδέες του μὲ τὸ διάβασμα.

Γυρίζει υπκανικά τὰ φύλλα. Ἀστυνομικαὶ εἰδήσεις. Νοιώθει ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιὰ καθὼς διαβάζει τὸν τίτλο: «Κλοπὴ εἰς τὰς προθήκας τῶν καταστημάτων. — Συνελήφθησαν 4 γυναῖκες». Διαβάζει τὴν εἴδησι, ἀλλὰ δὲν βλέπει φυσικὰ τὸ ὄνομα τῆς Γιόκο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἡσυχάζει, γιατὶ ἡ ἐφημερίδα γράφει ὅτι παρατηρεῖται «ἐπιδημία κλοπῶν ἀπὸ γυναῖκας».

«Ἀλλὰ ἡ Γιόκο;.... Ὄχι, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ αὐτό!...»

Γελᾶει γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴ σκέψι αὐτὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία δὲν τὸν ἀφίνει. Ἡ Γιόκο ἄργει πολὺ ἀργήσει. Τί κάνει; Ἡ ἀνωνία ἀρχίζει νὰ τὸν κυριεύῃ.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ξαφνικά.

—Νά με! φωνάζει ἡ Γιόκο, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο. Εἶνε ἀργά, ἔ; Ἀλλὰ θὰ μὲ συχωρέσῃς ἀσφαλῶς. Πέτυχες; Συγγνώμην... συγγνώμην... Κάνει πολὺ κρύο ἔξω.

Ἔτραξε γιὰ νὰ χωρίσῃ γρήγορα. Τὰ μάγουλά της εἶνε κατακόκκινα. Μιλᾶει μὲ φωνὴ καθαρὴ καὶ χαρούμενη. Ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶν' ἐκείνη ποὺ ἀξορυγίζει περισσότερο τὸν Ἰζακό. Δὲν λέει τίποτα. Δὲν νοιώθει καμμιὰ ἐπιθυμία ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ βλέπει ἕνα μεγάλο πακέτο στὰ χέρια της, ἕνα μεγάλο πακέτο μὲ φόνια!

Ἡ Γιόκο, κάνοντας πὼς δὲν βλέπει τὴν ἔκπληξι ποὺ ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰζακό, βγάζει ἀνάμεσά τους τὸ πακέτο καὶ λέγει μὲ χαρούμενη φωνή, ἐνῷ ἀρχίζει νὰ τὸ ξελύνῃ:

—Ἐγὼ ἔκαμα φόνια!

Ὁ Ἰζακό, κατάπληκτος, δὲν μπορεῖ ν' ἀρθρώσῃ λέξι καὶ τὴν κυττάζει στὸ πρόσωπο. Ἡ Γιόκο βγάζει πολλὰ μικρὰ πακέτα μέσα ἀπὸ τὸ ξένα καὶ τὰ βάζει τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο. Μιλᾶει πάντοτε χαρούμενα:

—Αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ φᾶιε τὸ βράδυ. Νὰ καὶ ζωπτὸν ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο! Αὐτὰ εἶνε τὰ συνηθέλκια σου γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Μὲ τὸ ἄρωμα αὐτὸ θὰ σοῦ κάνῃ ἕνα κιμονό. Δὲν εἶνε πολὺ καλό, μὰ θὰ τὸ φορέσῃς, θὰ τὸ ἀγαπήσῃς γι' αὐτὴ τὴ χρονιά, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

—Ω! Γιόκο!

Ἡ φωνή του ἦταν σκληρὴ καὶ θυρωμένη. Ἔπιασε τὰ χέρια τῆς Γιόκο.

—Ποῦ κλέψαις αὐτὰ τὰ λεπτά;

Ὁ Ἰζακό εἶδε μιὰ μαύρη σκιὰ νὰ περνᾶῃ στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, στὰ λόγια του αὐτά. Ἀλλὰ ξαναβρῆκε γρήγορα τὴν ἠρεμία της καὶ, κυττάζοντας τὸν Ἰζακό στὰ μάτια, τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ καὶ γρήγορη φωνή:

—Μὴ ζητᾶς νὰ τὰ μάθῃς ἄλλα. Αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει. Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Θὰ καταλάβῃς σὲ λίγο. Περίμενε μέχρι τότε, σὰ παρακαλῶ. Μὴ μ' ἐρωτᾶς τίποτα! Εἶσαι σιμπμονος;

—Ἀλλὰ γιατί;

Ὁ Ἰζακό κυττάζει ὀργισμένα τὴν Γιόκο καὶ τὰ χαϊδᾶ τοῦ τρέμουν. Ἡ Γιόκο δὲν λέει τίποτα καὶ γυρίζει ἀλλοῦ τὰ μάτια της.

—Καλά, λέει γρήγορα ὁ Ἰζακό καὶ ξαναδιπλώνει τὰ πακέτα καὶ τὰ δένει μέσα στὸ μεγάλο κουσί.

Σηκώνεται ἔπειτα καὶ φεύγει μὲ τὸ δέμα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του.

Εἶνε νύκτα. Ὁ φυρρὸς ἄνεμος τοῦ Δεκεμβρίου σφυρίζει ἀνάμεσα στὰ ἠλεκτρικὰ καὶ τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα. Τὰ ἠλεκτρικὰ, ἐμπρὸς στὰ σπίτια, ρίχνουν ἕνα λευκὸ παγωμένο φῶς.

—Ποῦ θέλεις νὰ πᾷς, φίλε;

Ἡ Γιόκο ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸν Ἰζακό, ποὺ βαδίζει μὲ μεγάλα βήματα, κάνοντας πὼς δὲν τὴ ἀκούει.

Κάνει κρύο. Τὰ δόντια του κτυπᾶνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Τσόρτεται νὰ φωνάξῃ" καὶ κλάψῃ σὰν παιδί. Παρατᾶεσι σὰν τρελλός.

Νὰ ἡ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ ἄνεμος σφυρίζει περνώντας πάνου ἀπὸ τὸ κατάμαυρο νερό. Ὁ Ἰζακό ἔρχεται ὡς τὴ μέση καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ τοιχώματος.

— Πολυαγαπημένε, περίμενε λίγο, σὲ παρακαλῶ... Ἄ!

Ἡ Γιόκο φωνάζει ἔτσι, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸν Ἰζακό. Ἀλλ' εἶνε πολὺ ἀργά. Τὸ μεγάλο πακέτο ἀφίνει ἕνα ξηρὸ κρότο, πέφτοντας μέσα στὸ μαῦρο νερό.

Ὁ Ἰζακό στρίβεται στὸ τοίχωμα καὶ κυττάζει τὸν ποταμό. Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Νοιώθει μιὰν ἀνακούφισι καὶ μιὰ παράξενη λύπη μαζί.

—Ἀγαπημένε!

Εἶνε ἡ Γιόκο ποὺ φωνάζει κοντὰ στ' αὐτί του, μὲ φωνὴ διαπερατικὴ ποὺ τὸ ἤξανε ἄγνωστη ὡς σήμερα. Ὁ Ἰζακό γυρίζει ἐκπληκτος.

Βλέπει τὴν Γιόκο ξένη ἀπέναντί του. Τρέμει ἀπὸ τὸν θυμὸ καὶ τὴν ταραχή της καὶ εἶνε ὠχρὴ σὰν ἀγάλμα.

— Χαίρε! Χαίρε! τοῦ φωνάζει μέσα στὸν ἀνεμο ποὺ σφυρίζει. Ἐπίτροψέ μου νὰ σὲ ἀγήσω. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω. Ποτὲ μου δὲν ἔγνώρισα ἄνθρωπο τόσο ἐγωϊστῆ, τόσο φυρρόν, τόσο ἀντιπαθητικόν...

Οἱ λυρικοὶ τῆς πνίγουν τὸ στῆθος, σὰν μιὰ σφαῖρα νὰ τὴ εἶχε φράξει τὸ λαιμό καὶ τοῦ δίνει τὰ χέρια τῆς σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς τὰ σφίξῃ γιὰ τελευταία φορά.

Τὰ χέρια της... Ὁ Ἰζακό τὰ κυττάζει. Ἀλλὰ βλέπει τὸ σκοῦρο τὸ διαμαντένιο δακτυλίδι, ποὺ τόσο τὸ ἀγαποῦσε ἡ Γιόκο καὶ ποὺ δὲν τὸ ἄφινε ποτὲ ἀπὸ πάνου της. Τὸ δακτυλίδι ποὺ τὸ πρωῒ ἀκόμη τὸ εἶχε ἰδῆ νὰ λάμπῃ στὸ ἀριστερό της χέρι. Τώρα εἶνε ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Ἰζακό καταλαβαίνει. Ἡ Γιόκο εἶχε πουλήσει τὸ δακτυλίδι της γιὰ νὰ φωνίσῃ...

Ὁ Ἰζακό νοιώθει τὴν καρδιὰ του νὰ γίνεται κομμάτια. Ἀλ! πόσον ἦταν τρελλός. Κυττᾶζει τὴν γυναῖκα του σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ

ΛΥΡΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἐκείνος ἦταν τόσο εὐτυχισμένος, ἐκείνο τὸ βράδυ, ὥστε δὲ θἤθελε νὰ ξήσῃ ἄλλα βράδυα. Περσίμενε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὁ πλανήτης μας ἔπρεπε νάγχε συμπληρώσει τὸν βίον του.

Ἐκείνη τοῦ εἶχε δόσει τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ τὸ πρῶτο εἶνε πάντα τὸ καλύτερο. Μοιάζει σὰν τὸ μπουμπούκι ποὺ ἀνοίγει, ἑκατὸ φορὲς πιὸ γλυκὺ ἀπὸ τὸ λουλοῦδι, ποὺ μαραίνεται.

Ἐκείνη, ἦταν φυσικὰ τὸ πιὸ ὡμορφο πλάσμα τοῦ σύμπαντος, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶμε ὑπερβαίνει τὴν Ἀφροδίτη στὴ λαμπρότητα, τὴν Ἄρτεμι στὴν λιγερὴ κορμοστασιά καὶ τὴν Ἀθηνᾶ στὴ μεγαλοπρέπεια. Ἦταν ὑψηλή, μελαχροινὴ καὶ νεοτάτη. Μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μακρυὰ πόδια, μπράτσα λεπτὰ καὶ μὲ ἁρμονικὸ λαιμό. Τὸ χαμόγελό της εἶχε ὅλη τὴν ἀγνότητα τῆς αὐγῆς καὶ τὰ μάτια της ὅλες τὶς λάμψεις τῆς νύκτας.

Ἦταν δειλινό, ἦταν ἡ ὥρα ἡ μαθιά τοῦ ἡλιογέρματος, ὅταν τὸν ἄφησε νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ χεῖλη!...

Ὅταν ἔφυγε, Ἐκεῖνος ἔμεινε ἀκίνητος ἐπάνω στὸ ρόδ κανατὲ ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς ἐκμυστηρεύσεις τοῦς καὶ τοὺς ὅρκους τοῦς. Καὶ σκέφθηκε:

—Δὲν θὰ βγῶ ἀπ' ἐδῶ μέσα προτοῦ νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου μ' ἕνα ἀθάνατο ποίημα, γιατὶ ὅταν κανεὶς εἶνε τόσο εὐτυχισμένος ὅσο ἐγώ, πρέπει νὰ γίνεται μεγαλοψυχὴς στὴν ἐμπνευσι, καὶ ἡ εὐδαιμονία ποὺ μ' ἔχει πλημμυρίσει καὶ θέλει νὰ ξεσπάσῃ ἔνα τόσο ὥστε οὔτε ὁ Ὀρφεὺς, οὔτε ὁ Βάγνερ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν τραγουδήσουν.

* * *

Βρισκόταν στὴ βιβλιοθήκη του, ποὺταν γεμάτη ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα βιβλία κι' ἐκεῖ παραδόθηκε σ' αὐτὲς τὶς τρελλὲς σκέψεις. Γύρω του αἰσθανόταν μιὰν ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἀπὸ τὰ πνεύματα χιλιάδων μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ πετοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία, τὶς εἰκόνες, τὰ ἀγάλματα. Ἄρχισε τότε νὰ τὰ ἐπικαλῆται:

—Γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾶ πάντα, ἐρώνταξε, ἐνσαρκωθεῖτε σὲ μένα! Ἂς μπορέσω ἀπόψε νάχω ὅλη σας τὴν πνοὴ καὶ ὅλες σας τὶς ἐξάρσεις! Καὶ ἂς συνθέσω, γιὰ τὴ δόξα αὐτῆς τῆς γυναίκας, τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων, κάτι τόσο μεγάλο καὶ τόσο ὡμορφο, ὥστε νὰ μὲ ζηλέψῃ ὁ Θεός, στὸν παράδεισό του καὶ νὰ διατάξῃ τὸν κεραυνό του: «Πήγαινε νὰ κάψῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!» Ἔτσι θὰ μ' ἀγαπᾶῃ πάντα, θὰ μοῦ μείνῃ πιστὴ μέχρι θανάτου καὶ θὰ μοῦ ἀφιερώσῃ ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς της, ὥσπου νὰ πάυσῃ νὰ κτυπᾷ.

—Χά!... χα! χα! χα! ἐνόμισε τότε πὼς ἄκουσε ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τὴς βιβλιοθήκης του.

Ἦταν ἡ προτομὴ τοῦ Μολλιέρου ποὺ ἐσάρκαζε ἀπὸ κεῖ ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ρόδ κανατέ.

—Χα! χα! χα! χα! ἔκαμε κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο δεξιά.

Ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Βίκτωρος Οὐγκό.

—Χα! χα! χα! χα! ἔκαμε κάποιο τρίτο, ἀριστερά.

Ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Ναπολέοντος.

Τρεῖς μεγάλοι ἄνδρες ποὺταν γράψει ἔργα ἢ θάνατα ἢ κατορθώσει πράξεις σπουδαῖες. Καὶ τρεῖς εἶχαν ἀπατηθῆ ἀπὸ γυναῖκες τιποτένιες.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! εἶνε ἕνας τόμος τοῦ Ὁρᾶτ ἀπὸ ἕνα ράφι τῆς βιβλιοθήκης.

—Κι' ἐγὼ! ψιθύρισε κάποιο πορτραῖτο τοῦ Μυσσὲ ποὺ ἦταν σὲ μιὰ γωνιά.

—Κι' ἐγὼ! ἐπρόσθεσε ὁ Γκρῷ, ἀπὸ ἕνα τοῖχο πλὸ ποὺ εἶχε ζωγραφίσει τὸ τρυφερόν του θῆλυ.

—Κι' ἐγὼ! κι' ἐγὼ! κι' ἐγὼ! ἐσάρκαζαν ὁ ὅλες τὶς μερὲς ἑκατοντάδες συγγραφεῖς, ζωγράφοι, γλύπται, ἀρχιτέκτονες, καλλιτέχνες, ὅλοι ἔνδοξοι, ὅλοι μεγαλοφυεῖς—καὶ ὅλοι ἀπατημένοι. Ὅσο ὡραιότερα ἔργα εἶχαν συνθέσει γιὰ γυναῖκες, τόσο οἱ γυναῖκες τοὺς εἶχαν χαροδέψει, τοὺς ἐτιλέψει, κατεστρέψει, τοὺς εἶχαν ξεσχίσει τὴ καρδιὰ μὲ τὰ ἀξιολάτρευτα χεράκια τους, τὰ ἐκείνα χεράκια ποὺ ἦταν πιὸ σκληρὰ καὶ ἀπὸ ρια δημίου. Ὅλες, σ' ὅλες τὶς χώρες, σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς, εἶχαν ἀπατήσει ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνώτερους ἄνδρες...

—Ὄ, ὄχι, ὄχι! ἐφώναξε Ἐκείνος. Δὲ εἶνε σὰν τὶς ἄλλες Ἐκείνη!... Δὲν θὰ ἀπατήσῃ... Ἐκείνη θἄρχεται κάθε μέρα ἐρωτευμένη, μὲ πολὺ διυλή μου...

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν περιμένῃ, γεμάτος πιστοσύνη, πάντα στὴν ἴδια θέσι, στὸν ρόδ κανατέ. Ὁ κανατὲς αὐτὸς τοῦ εἶχε γίνει τὸ ἱερό τοῦ κόσμου. Τίποτε ἄλλο δὲν ἀπῆρχε ἐπάνω ἀπ' αὐτόν. Τὸ φάντασμα τοῦ ἐρωτός του φτάνουσε μὲ χαμηλωμένα τὰ φτερά.

Μιὰ μέρα ἄκουσε κάτι ἀνθρώπους νὰ μιλοῦν στὴ γειτονιά. Κάποιος χωριάτης κτυπᾶει τὴ γυναῖκα του. Τὸν ἤξερε καλὰ αὐτὸν τὸν χωριό. Ἦταν ἕνας ἡλίθιος, βάρβαρος, μισάνθρωπος, ἐλεεινός. Καθημερινὸς κτυποῦσε τὴ γυναῖκα του. Καὶ ἔλεγαν πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα τοῦ ἦταν πιστή. Μήπως μπορούσε ν' ἀπατήσῃ ἕνα τέτοιο ὑποκείμενο; Καὶ ὁ χωριάτης δὲν ἤτανε μόνο φυῖς!...

—Ὄχι, ὄχι! ἐσυλλογίσθηκε πάλι Ἐκείνος. Ἀφοῦ ὑπάρχει μιὰ ποὺ ἂν καὶ ἔχει ἕναν ἄνδρα βάρβαρο, ἀνάξιο ν' ἀγαπιέται, ἐν τούτοις ἀγαπᾶ καὶ τοῦ μένει ἀπόλυτα πιστή, πολὺ πιὸ σύστερο θὰ μοῦ μείνῃ πιστὴ Ἐκείνη ποὺ ἐξανάσθῃ, γιατὶ πρέπει. Θέε μου, νὰ ξαναφθῆ. Ναί, ἂς ξαναφθῆ νὰ φουρήξῃ τὴν ψυχή μου ἡ ἀγάπη! Ἐπειτα ἂς φθάσῃ καὶ ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη φιλί! Μὰ νὰ ξαναφθῆ!

Τὴν περίμενε ἀκόμη μέρες καὶ μέρες. Καμμία φορὰ τ' αὐτιά του ἐβούιζαν, τὰ μάτια του ἐθόλωναν, τοῦ φαινόταν πὼς τὴν ἄθλεπε νὰ πάῃ μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Τὴν ἐπερίμενε τόσο πολύ, ποὺ ἕνα βράδυ ἔπεσε πάνω στὸν ρόδ κανατὲ του, ἀπ' ἄπονο ἀρρωστημένος ἀπὸ τὴν ἀγαπημένης, εἶχεν ἐξαπλωθῆ σὰν σιγά. Ἀπὸ τὶ πέθανε; Ἀπὸ λύπη, ἀπὸ ἀπογοήτευση ἢ ἀπὸ καρδιακὲς διαταραχές ποὺ τὴς ἐδείνοσαν οἱ ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις; Ἀς τὸ αὐτὰ ἴσως.

Κυλίστηκε ἀπὸ τὸν κανατὲ καὶ πέφτοντας ἔχασε ἕνα βάζο ποὺ ἦταν σ' ἕνα τραπεζάκι ἀπὸ κοντά του καὶ μέσα στὸ ὁποῖον ἡ γυρὰ ὑπομονετιά τοῦ τοῦ εἶχε βάλει μερικὰ λουλούδια.

Ἕνα τριανταφυλλένιο μπουμπούκι—πῆρε τὴ τελευταία του πνοή;—ἀνοιξε.

* * *

—Πῶς! Πέθανε; ἔκαμε Ἐκείνη παραξενεμένη ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ γεγονός. Τὸν κακομοίρη!

Ἐπῆγε στὴν κηδεία του, γιατὶ ἤξερε τὴ θήκοντά της. Βλέποντας τὸ ἀνοιγμένο ἄδειο τριαντάφυλλο, ἐκείνο τῆς τελευταίας πνοῆς, ἠρόβ' ἡ ὀρεξὶ νὰ τὸ στείλῃ στὸν καινούργιο ἐρεστή καὶ τὸ πῆρε μὲ εὐχαρίστησι.

—Ἐξ αἰτίας σας πέθανε! τῆς εἶπε ὀυδεμία γυνὰ ὑπηρέτρια.

—Ἀ, ἀλήθεια:

—Γιατὶ δὲν ξανάφθατε; Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ ταλέντο, μὲ καρδιά... Ἔπρεπε νὰ κοκκινίσουμε λοιπόν...

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ κόκκινο μαντίλι τῶν χειλιῶν της.

JEAN RAMEAU

Ὁ Ἑλληνικὸς στῖχος

Σὲ μιὰ ξανθὴ

Τὰ ὁλόξανθα μαλλιά σου,
στὸ χρυσάφι δουτυγμένα
Ποὺν' στοὺς ὤμους σου, χρυσὸ μου πλούσια, ξεσ/.εγα φυγμένα.
Καὶ τὰ θεϊν/ σου χείλια,
φύλλα ρόδ/ν μυροδάτου
Ποὺ ὁ ἐγώτας σὲ δαῦτα
ἔχει χρ/ψει τ' ὄνομά του,
Σὰν τ' γλυκοκαμαρώνω.
χείλι/ καὶ μαλλιὰ ζευγάρι
Ἐν/ πόθο τρέφω μόνο,
ἐν/ σοῦ ζητῶ γιὰ χάρι:
"Ἀχ' Χρυσό μου, νὰ μὲ πνίξῃ»
μὲ τ' ὁλόξανθα μαλλιά σου
Καὶ ξανὰ νὰ μ' ἀναστήσῃς
μὲ τὰ δροσερὰ φιλιά σου.

Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε βρῆ τόσο ἀξιοπρέπειαν, τόσο καλή, τόσο εὐγενική. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ μὲ πάθος...

Ἀλλὰ ἡ Γιόκο ἔχει χαθῆ πιὰ μὲς στὸ σκοτάδι. Καὶ ὁ ἄνεμος σφυρίζει πάντα...

YOSHIZAWA

ΕΝΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΟΥ "ΚΑΝΑΡΙΝΙΟΥ,,

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ S. S. VAN DINE

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα συνετάραξε τὴν ἀμερικανικὴν ἀστυνομίαν. Ἡ ὡραιοτάτη χορεύτρια Μάργκαρετ Ὄντελ, ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα στολίδια τοῦ ἡμικόσμου τῆς Νέας Ὑόρκης, εὑρέθη ἕνα πρωῒ στραγγαλισμένη μέσα εἰς τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον κρατοῦσε εἰς μίαν πολυκατοικίαν ἐπὶ τῆς Ἕβδης δυτικῆς λεωφόρου. Τὰ κοσμήματά της εἶχαν κλαπῆ καὶ ἡ ἀταξία, ἡ ὁποία ἐπικράτει μέσα εἰς τὸ διαμέρισμά της ἦτο πρωτοφανής. Ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἦτο φανερόν, ὅτι εἶχεν ὡς ἐλατήριον τὴν λαγνείαν, τὰ εἶχε κάμει ὅλα ἄνω κάτω. Ὁ ἐπιστράτευς Μάρκχαμ, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐγκλήματος, ἔτρεξεν ἀμέσως ἐπὶ τόπου μαζὶ μὲ τὸν φίλον του Βάνσε, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἤμουν γραμματεύς.

Εἶχε πραγματικὸν δαιμόνιον ντετέκτιβ ὁ Βάνσε. Ἀλλ' ὑπεστήριζεν, ὅτι τὰ ὁλικὰ τεκμήρια εἶχον τόσην σημασίαν, ὅσον οἱ ψυχολογικοὶ παράγοντες εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου ἑνὸς ἐγκλήματος. Ὁ Μάρκχαμ εἰρωνεύετο τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἀλλ' ἐκτιμοῦσε πολὺ τὰς ἱκανότητας τοῦ Βάνσε διότι μὲ τὴν βοήθειάν του εἶχε ἐξιχνιάσει μερικὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ μαζύ του εἰς τὰς ἐρεύνας του.

Εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς μιᾶς Ὄντελ, ὅπου ἐφτάσαμε σὲ λίγο, εὑρήκαμε τὸν ἀστυνόμον Χήθ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωκε τὰς πρώτας πληροφορίας. Ἔπειτα μᾶς ὡδήγησε εἰς τὸ σαλόνι. Τὸ πτῶμα ἦτο μισοσκεπασμένο εἰς μίαν γυναῖκα τοῦ κοινοῦ, μὲ παραμορφωμένον τὸ πρόσωπον καὶ ἡ στάσις του ἐφανέρωνεν ὅτι τὸ θῦμα εἶχε παλαίσει ἀνελεῦ τὸ δολοφόνου, ὁ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ἡ ζωή του καὶ αἱ συνήθειαί του.- Ἡ καταπληκτικὴ ἀδηφαγία του.-Τερατώδεις φῆμαι καὶ πραγματικαὶ ἀλήθειαι.- Ἡ υἱ·ι·κὴ στοργή του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Πολλοὶ καὶ τερατώδεις θρῦλοι ἔχουν δημιουργηθεῖ διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰς συνηθείας τῶν καχαρίων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς τὰ ἐπικινδυνότερα θαλάσσια κήτη. Καὶ ὅμως οἱ καχαρίαι εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μελετηθῆ ὀλιγότερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Οἱ καχαρίαι ἐμπνέουν τὸν φόβον καὶ εἰς τοὺς πιὸ ἀτρομήτους ναυτικούς, ἂν καὶ γνωρίζουν καλὰ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον τους ἕνα καχαρίαν καὶ πολὺ περισσότερον νὰ διατρέξουν κάποιον κίνδυνον ἀπὸ αὐτόν. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιβαίνουν τῶν ἐμπορικῶν πλοίων καὶ τῶν ἱστιοφόρων δὲν εὑρίσκουν εὔκολα τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσουν τὰς συνηθείας τῶν μεγάλων ψαριῶν καὶ ἰδίως τοῦ καχαρίου. Περισσότεραι εὐκαιρίαι προσφέρονται εἰς τοὺς ἐπιβαίνοντας πολεμικῶν πλοίων, ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἀκολουθοῦν ποτὲ ὡρισμένον δρομολόγιον.

Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ κήτη καὶ ζοῦν μαζί του κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους, εἶναι οἱ φαλαινοθῆραι. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως αὐτοὶ εἶναι πάντοτε ἀποροφημένοι εἰς τὴν ἐργασίαν τον καὶ δὲν ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ διαφωτίσουν τὴν ἐπιστήμην. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εἠμποροῦσαν νὰ ἐπιβεβαιώσουν ἢ νὰ διαψεύσουν τοὺς τερατώδεις θρύλους ποὺ κυκλοφοροῦν διὰ τοὺς καχαρίας καὶ τόσα ἄλλα θαλάσσια τέρατα, προτιμοῦν νὰ τοὺς παραδεχθοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἐξετάσουν καθόλου. Οὔτε ἄλλος τε ἀσχολεῖται κανεὶς μὲ τὸ ψάρεμμα τοῦ καχαρίου, διότι οὔτε τὸ κρέας του οὔτε τὸ δέρμα του χρησιμεύει εἰς τίποτε.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ γνώμη ποὺ εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς καχαρίας. Ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς ἀνόμασε «Λάμιες» ὄνομα τὸ ὁποῖον παραμένει ἀκόμη καὶ σήμερον διὰ μερικὰ εἴδη. Ἄλλο ἀρχαῖον ὄνομα εἶνε τὸ «Πρίστις» ποὺ μετετράπη σήμερον εἰς «Πριστιοφορίδης» διὰ μίαν κατηγορίαν ξιφιῶν ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς καχαρίας.

Ὁ Λυκόφρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ὑπέταξε κάποτε τὴν ἐπίθεσιν ἑνὸς καχαρίου, μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας καὶ ἀπὸ τότε τοῦ ἔδοθη τὸ ὄνομα τοῦ Τριεσπερίδου. Ὁ Θεόφραστος ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα εἶνε γεμάτη ἀπὸ καχαρίας, πράγμα τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἀκόμη καὶ σήμερον.

Ἀλλὰ καὶ τώρα πιστεύουν πολλοὶ ὅτι ἕνας καχαρίας εἰμπορεῖ νὰ καταπῇ ἕναν ὁλόκληρον ἄνθρωπον, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰωνᾶν, παρ' ὅλον ὅτι ὑπάρχουν πολλαὶ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐναντίου. Μόνον ὁ Πλούταρχος ὑπερῆσπισε τοὺς καχαρίας, εἰπὼν ὅτι κανένα ἄλλο ζῶον δὲν ἔχει τόσον ἀνεπτυγμένον τὸ ἐνστικτον τῆς υἱϊκῆς στοργῆς καὶ τόσον ἤπιον χαρακτῆρα. Τὸ πρῶτον εἶνε πολὺ πιθανόν, ἀλλὰ διὰ τὸ δεύτερον θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσωμεν πολλὰς ἀντιρρήσεις.

Ἐρχόμενοι εἰς τὸν μεσαίωνα, συναντῶμεν τὸν Ροντελέ, ποὺ ἀφηγεῖται ὅτι κάποτε εἰς τὸν στόμαχον ἑνὸς καχαρίου, συλληφθέντος εἰς τὴν Μασσαλίαν, εὑρέθη ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὁλόκληρον τὴν πανοπλίαν του. Ἕνας ἄλλος καχαρίας, ἐκβρασθεὶς ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὸν ἰδιον λιμένα, ἔμεινε ξαπλωμένος εἰς τὸ ἕνα πλευρὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν. Ἀπὸ τὴν εἴσοδον αὐτὴν ἐπέρασεν ἕνας ἄνθρωπος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σκύλον του, ἐγέφασεν εἰς τὸν στόμαχον τοῦ καχαρίου, περιπλανήθη ὡς τὰ ἐντόσθια καὶ ὅταν ἐξῆλθε ἀφηγήθη, ὅλα τὰ καταπληκτικὰ πράγματα ποὺ εἶδεν ἐκεῖ μέσα. Πρόκειται περὶ ὑπερβολῶν δέβαια, μὲ τὰς ὁποίας ὅμως οἱ πρόγονοί μας ἤθελαν νὰ δέξουν τὸ μέγεθος τοῦ κήτους.

Βασιζόμενος εἰς τὴν ἀφήγησιν αὐτήν, ὁ δόκτωρ Μπάντεμ ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ κῆτος ποὺ κατέπιε τὸν Ἰωνᾶν δὲν ἦτο φάλαινα, ἀλλὰ καχαρίας, ἀφοῦ ὁ οἰσοφάγος τῆς φαλαίνης εἶνε πολὺ στενὸς καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ χωρέσῃ ἕναν ἄνθρωπον. Ἡ τελευταία ὅμως αὐτὴ λεπτομέρεια δὲν εἶνε καθόλου ἀκριβής, διότι ἀπὸ τὸν οἰσοφάγον μιᾶς φαλαίνης ὄχι μόνον ὁ Ἰωνᾶς θὰ εἰμποροῦσε νὰ περάσῃ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον πλοιάριον.

Ἕνας ἄλλος θρῦλλος λέγει ὅτι οἱ καχαρίαι προτιμοῦν νὰ καταδροχθίζουν μαύρους παρὰ λευκοὺς. Ἔπειτα προσέθεσαν ὅτι προτιμοῦν τοὺς ἄγγλους ἀπὸ τοὺς γάλλους, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι εἶνε περισσότερον καλοθεμμένοι καὶ κατὰ συνέπειαν νοστιμότεροι. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶνε γελοῖα καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν πραγματικότητα.

Λέγουν ἀκόμη, ὅτι οἱ ἔμποροι δούλων τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ὅταν ἐλούνοντο εἰς τὴν θάλασσαν περιεστοιχίζοντο πάντοτε ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπινον τοίχος, εἰς τρόπον ὥστε οἱ καχαρίαι νὰ καταβροχθίζουν πρῶτα τοὺς δούλους τον, τοὺς ὁποίους ἀντικαθιστοῦσαν ἀμέσως μὲ ἄλλους, ἐνῷ αὐτοὶ ἔσπευδον πρὸς τὴν ἀκτὴν διὰ νὰ σωθοῦν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, διότι οἱ δοῦλοι ἐστοίχιζαν καὶ αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἐμπορεύονταο ἦσαν συνήθως πολὺ φλάγουροι ὥστε νὰ μὴ κάμνουν τόσον μεγάλην σπατάλην μὲ ἕνα λουτρόν.

Δὲν εἶνε καθόλου ἀμφίβολον ὅτι, καθὼς εἶνε τόσον ἀδηφάγοι, οἱ καχαρίαι παρακολουθοῦσαν κατὰ σμήνη τὰ πλοῖα τῶν μαύρων, ποὺ ἐπετοῦσαν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πτώματα ἐκείνων ποὺ ἐπέθαιναν ἀπὸ διαφόρους ἐπιδημίας.

Δὲν ἀνταποκρίνονται ὅμως καθόλου πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖνα ποὺ ἀφηγεῖται ὁ Πεννάν. Λέγει ὅτι οἱ μαῦροι πλοίαρχοι ἐκρεμοῦσαν ἕνα σκλάβον ἀπὸ τὴν πρύμνην, διὰ ν' ἀναγκάζουν τοὺς καχαχαρίας νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ νὰ σχίζουν μὲ τὰ δόντια των τὰς σάρκας τοῦ δυστυχοῦς δούλου. Ἄγριον καὶ σπαρακτικὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν θὰ ἀπήλαυσαν ποτὲ οἱ μαῦροι πλοίαρχοι, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ὁ καχαρίας δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ πηδήσῃ ἐξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Τὸ πολύ, οἱ καχαρίαι, εἰμποροῦν νὰ σηκώσουν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕνα μικρὸν μέρος τοῦ σώματός των, μὲ μιὰν μεγάλην προσπάθειαν. Ἀλλὰ ποτέ, εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου, δὲν εἶδε κανεὶς ἕνα καχαρίαν νὰ πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Οἱ καχαρίαι εἶνε τὰ πλέον ἀδηφάγα κήτη. Τὸ πεπτικὸν των σύστημα διαλύει τὰ πάντα. Διαρκῶς πεινοῦν καὶ δὲν ἀφίνουν τίποτε ποὺ νὰ μὴ τὸ καταβροχθισουν. Λόγῳ ὅμως τῆς κατασκευῆς τῶν σιαγόνων των ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἄνω προεξέχει πολὺ ἀπὸ τὴν κάτω δὲν εἶνε εὔκολον νὰ πιάνουν ζωντανὰ τὰ ψάρια, ὅπως κάνουν τὰ σκυλόψαρα ποὺ εἶνε στενοὶ συγγενεῖς των.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἶνε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἁλιέων τῶν θαλασσῶν μας. Ὅταν σύλληφθοῦν εἰς τὰ δίκτυα τρώγουν ὅσα ψάρια εἰμποροῦσαν περισσότερα, ἰδίως ὀρέγγες, ἑπειτα σχίζουν τὰ δίκτυα μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ὀγαίνουν ἕλκα τοῦ ἀπὸ ἄλλα ψάρια ποὺ εὑρίσκονται μέσα. Εἶνε δικαιολογημένη λοιπὸν ἡ ἀγανάκτησις τῶν ψαράδων ἐναντίον τῶν σκυλόψαρων καὶ περίεργος ὁ τρόπος κατὰ τὸν ἐποῖον ἐκδικοῦνται. Ὅταν πάρουν κανένα μεγάλο σκυλόψαρο, τὸ ἀκρωτηριάζουν, τοῦ κόβουν τὸ οὐρὰ χος καὶ τὴν οὐρὰν, τὸ τυφλόνουν καὶ μετὰ τὸ ἀφήνουν πάλιν ἐλεύθερον, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ἄλλα σκυλόψαρα θὰ τρομάξουν ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ θὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Συμβαίνει ὅμως τότε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Τὸ ἀκρωτηριασμένον σκυλόψαρον εἶνε τελείως ἀνίκανον ν' ἀμυνθῇ, καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐπιτίθενται ἀμέσως καὶ τὸ καταβροχθίζουν.

Ἡ θηριώδης ἀδηφαγία τοῦ καχαρίου ἐθημιούργησε τὸν θρῦλον ὅτι τὰ ψάρια αὐτὰ τρέφονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ ἀνθρώπινον κρέας. Ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν βρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν εἶνε σχεδὸν ἀνίκανος ν' ἀμυνθῇ καὶ αἱ δυνάμεις του παραλύουν ὅταν ἀντιληφθῇ ὅτι κινδυνεύει ἀπὸ ἕνα καχαρίαν, ἀπόψη καὶ ὅταν εἶνε σπουδαῖος κολυμβητής. Τότε ὁ καχαρίας τοῦ ἐπιτίθεται καὶ τὸν κατασπαράζει, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς κάποιον κόπον.

Διὰ νὰ πιάσῃ μὲ τὰ σαγόνια του τὸν ἄνθρωπον ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, πρέπει ν' ἀναποδογυρίσῃ.

Ἡ παρουσία μιᾶς λείας εἶνε ἱκανὴ νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅλους τοὺς καχαρίας ποὺ εὑρίσκονται εἰς μεγάλην ἀκτίνα. Πολλάκις εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Νέας Ζηλανδίας συνέβη νὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ σιμὰ ἕνας καχαρίας καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἕνα ἀρπακτικὸν ὄρνεον, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπιάναμε μίαν μικρὴν φάλαιναν. Μετὰ μίαν ὥραν ὅλη ἡ περιφέρεια ἐγέμιζεν ἀπὸ καχαρίας καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπετοῦσαν σμήνη ἀρπακτικοῦ ὀρνέων, ποὺ ἐπερίμεναν τὴ βερίδιόν τους.

Ἐν τούτοις, δὲν εἶνε καθόλου εὔκολον διὰ τοὺς καχαρίας νὰ καταπιάσουν μίαν φάλαιναν, ἔστω καὶ σκοτωμένην. Τὸ δέρμα της εἶνε λεῖον πολὺ σκληρὸν καὶ ἐλαστικὸν ὅπως τὸ καουτσούκ. Οἱ καχαρίαι συναθροίζονται γύρω της διὰ νὰ χορτάσουν μὲ τὰς λιπαρὰς σάρκας της. Οἱ πληρεστέρα προσπαθοῦν νὰ τὴν σχίσουν μὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἄνω σιαγόνος. Τὸ πράγμα ὅμως δὲν εἶνε εὔκολον καὶ ἡ προσπάθεια διαρκεῖ πολλάκις ἀρκετὰς ὥρας, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τέλος, ὅταν κονένας ἀποσπάσῃ ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ κήτους, δημιουργεῖται ρήγμα εἰς τὸ σκληρὸν δέρμα, ἀπὸ ὅπου οἱ ἄλλοι ἡμποροῦν εὐκολώτερα νὰ σχίσουν τὴν σχετικῶς ἀπαλὴν σάρκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, τὰ πληρώματα τῶν φαλαινοθηρεῖων σκοτώνουν διαρκῶς τοὺς καχαρίας ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ, μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀπάγας, φροντίζοντες πάντοτε νὰ κτυποῦν τὰ θηρία αὐτὰ εἰς τὸ κεφάλι, ποὺ εἶνε τὸ μόνον τρωτὸν σημεῖον τοῦ σώματός των. Ἡ σφαῖρα πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὁ καχαρίας ψοφᾷ, οἱ ἄλλοι ἐπιπίπτουν ἀμέσως ἐναντίον του διὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς φαλαινοθηρίδος προλαμβάνουν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ σύρουν ἐπάνω τὴν φάλαιναν ἀκεραίαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ παρουσία ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ ἐπερνοῦσεν ἐντελῶς ἀπαρατήρητος ἀπὸ τοὺς καχαρίας, ποὺ κυνηγοῦν πάντοτε τὸ μεγαλύτερον θῆραμα.

Εἰς τὰ νησιά, ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς ψαρεύουν τὰς φαλαίνας, μπαίνουν καὶ βγαίνουν διαρκῶς ἀπὸ τὸ νερό, ἐνῷ γύρω ἡ θάλασσα εἶνε γεμάτη ἀπὸ καχαρίας, οἱ ὁποῖοι ὅμως ποτὲ δὲν ἐπιτίθενται ἐναντίον των. Φαίνεται ὅτι οἱ καχαρίαι εἶνε ἀρκετὰ ἐξυπνοι, ὥστε νὰ μαντεύουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἁλιείαν τῶν φαλαινῶν, εἶνε σύμμαχοί των, ἀφοῦ τοὺς προετοιμάζουν ἕνα πρώτης τάξεως γεῦμα. Πράγματι, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λίπους, τὰ κρέατα τῆς φαλαίνης, ἀχρηστα πλέον, ρίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ καταβροχθίζονται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς καχαρίας. Τότε μαζεύονται κατὰ χιλιάδας καὶ

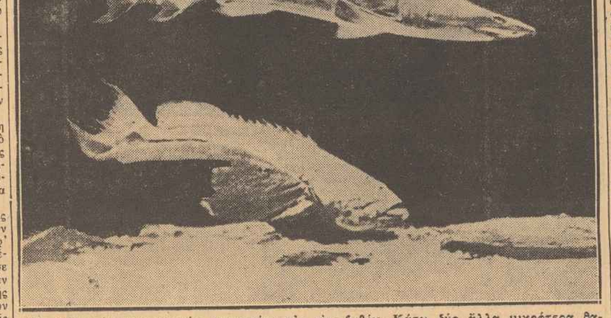

Μία θαυμασία φωτογραφία καχαρίου εἰς τὴν ἐυθεν. Κάτω δύο ἄλλα μικρότερα θαλάσσια τέρατα

ὁλόκληροι ἡ φάλαινα ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὸν στόμαχόν των εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν.

Διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν τρώγουν οἱ καχαρίαι, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ τὸ ἑξῆς γεγονός: Κάποτε ἐπισσόμε μίαν πελωρίαν φάλαιναν, βάρους τοιλόχιστον ὀγδοήκοντα τόνων. Δὲν ἦτο φυσικὰ καὶ τόσον εὔκολον νὰ τὴν σύρωμεν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ καχαρίαι ἤρχισαν νὰ τὴν κατασπαράζουν ἀπὸ κάτω. Καὶ ὅταν τέλος ἡ φάλαινα περιῆλθεν εἰς τὴν ἀπόλυτον κατοχήν μας, τὸ βάρος της εἶχεν ἐλαττωθῆ τόσον πολύ, ὥστε μᾶς ἦτο πλέον ἄχρηστος καὶ τὴν ἐρρίψαμε πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ εὑρίσκονται οἱ μελέτεροι καχαρίαι τοῦ κόσμου καὶ οἱ περισσότερον ἀδηφάγοι. Εἰς τὰς ἀγγλικὰς θαλάσσας τὸ μέγεθός των εἶνε πολὺ περιορισμένον καὶ τὸ μῆκος τῶν δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τοὺς τριάντα πόδας. Εἶνε ὅμως σχεδὸν ἀκίνδυνοι, ὅσον καὶ αἱ φάλαιναι, παρ' ὅλον τὸν φόβον ποὺ προξενοῦν εἰς τοὺς ναυτικούς.

Οἱ καχαρίαι τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔχουν ἑπτὰ σειρὰς ὀδόντων, τὴν μίαν ὀπίσω τῆς ἄλλης. Χρησιμοποιοῦν ὅμως τὴν πρώτην μόνον σειράν, διότι τὰ ἄλλα ἔχουν κάποιαν κλίσιν πρὸς τὰ πλάγια καὶ φαίνονται ἀτοιμα ν' ἀντικατασταθοῦν τὰ πρῶτα ὅταν φθαροῦν ἢ σπάσουν. Εἶνε λοιπὸν ἐντελῶς ἀδύνατον καὶ εἰς τὸν μεγαλύτερον καχαρίαν νὰ κατασῇ ἕναν ὁλόκληρον ἄνθρωπον.

Μία ἄλλη σημαντικὴ καὶ περίεργος λεπτομέρεια εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ καχαρίαι δὲν ἔχουν καθόλου κόκαλα ἢ δὲ σπονδυλικὴ των στήλη ἀποτελεῖται ἀπὸ χόνδρους, ποὺ εὔκολα ξανυθρέφουν.

Ἐξηγεῖται λοιπὸν πῶς καὶ αἱ σοβαρώτεραι πληγαὶ δὲν εἶνε ποτὲ θανάσιμοι.

Κάποτε, εἰς τὸν βόρειον Ἀτλαντικὸν συνέλαβε ἕνα καχαρίαν μήκους ὀκτὼ ποδῶν καὶ ἤρχισα νὰ τὸν τεμαχίζω. Ἀπὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζῴου εὑρῆκα μίαν σιδηρᾶν ἀρπάγην, μήκους ἑνὸς περίπου ποδός. Τὸ σιδηρὸν αὐτὸ ὄργανον, ποὺ εἰσῆλθεν ὁλόκληρον μέσα εἰς τὸ σῶμα του, θὰ τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην πληγήν, θανάσιμον διὰ κάθε ἄλλο ζῶον. Καὶ ὅμως, ἡ πληγὴ αὐτὴ ἐπουλώθη καὶ ὁ καχαρίας ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μὲ μίαν ὁλόκληρον ἀρπάγην μέσα εἰς τὸ σῶμα του.

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱκανότης αὐτοθεραπείας κάμνει τοὺς καχαρίας σχεδὸν ἀτρώτους. Καὶ δὲν φονεύονται παρὰ μόνον ὅταν κτυπηθοῦν εἰς τὸ κεφάλι, ἢ ὅταν ὑποποιοῦν ἕνα σοβαρὸν ἀκρωτηριασμὸν, ὅπως εἶνε τὸ κόψιμο τῆς οὐρᾶς.

Πολλοὶ ναυτικοί, ἀφηγοῦνται ὅτι οἱ καχαρίαι ἔχουν ἕνα μικρὸ ψάρι ὡς δοηθόν, ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται νὰ καταδιώξουν τὴν λείαν των. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶνε πολὺ διαφορετικὴ. Τὸ ψάρι αὐτό, ποὺ λέγεται «Κάραγξ» προσκολλᾶται κάτω ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ καχαρίου, ταξιδεύει πάντοτε μαζύ του καὶ τρέφεται μὲ ὅ,τι περισσεύσει ἀπὸ τὴν ἀδηφαγίαν τοῦ κήτους. Εἶνε ἕνα εἶδος παρασίτου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ καχαρίας δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ, ὅσας προσπαθείας καὶ ἂν κάμῃ.

Περισσότερον εὐκίνητοι ἀπὸ τοὺς καχαρίας εἶνε οἱ ξιφίαι, μὲ τὸ ρύγχος ποὺ προεκτείνεται σὰν ξίφος, ἐρφωδιασμένοι ἐσωτερικῶς μὲ μικροὺς ὀδόντας τοῦς ὁποίους δὲν χρησιμοποιοῦν ποτέ. Τὸ ξίφος ὅμως αὐτό, ποὺ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως τόσον τρομερόν, τοὺς εἶνε σχεδὸν ἄχρηστον διὰ τὰ μεγάλα θηράματα, διότι δὲν εἶνε ἀρκετὰ σκληρὸν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν μόνον ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μικρῶν ψαριῶν. Ἐν τούτοις, ὁ λαὸς νομίζει ὅτι μὲ τὸ ξίφος αὐτὸ, ὁ ξιφίας εἰμπορεῖ νὰ κόψῃ τοὺς μεγάλους ψαριῶν. Ἐν κυριολεκτικῷ (κυριόν) ἀπὸ τὴν ἄποψιν τοῦ ὁ ξιφίας εἶνε ἀπὸ τὸ πολὺ ἀκίνδυνον ὅλων τῶν ἀρπακτικῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης.

Ἡ ὀρεξίς του εἶνε ἀκόρεστος. Καταβροχθίζει ὅ,τι δρῇ ἀκόμη καὶ ὅταν συνεπείᾳ μεγάλης πλησμονῆς τοῦ ἀνοιχθῇ ἡ κοιλία καὶ πέσουν τὰ ἐντόσθιά του, μέχρις ὅτου ἡ ἀφάνταστος ζωτικότης του ἐξαντληθῇ καὶ ὑποκύψῃ εἰς ἕνα παρόμοιον ἀκρωτηριασμόν.

Εἰς τὴν ἀδηφαγίαν του ὀφείλεται ἴσως ἡ τρομερὰ του φήμη. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀντιμετωπίζουν μὲ θάρρος τὸν καχαρίαν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἶνε οἱ μαῦροι τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, οἱ ἁλιεῖς τῶν μαργαριταριῶν, οἱ ὁποῖοι καταδύονται καὶ μένουν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα εἰς τὸν βυθὸν διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ ὀστρακα ποὺ περιέχουν τὰ μαργαριτάρια.

Οἱ καχαρίαι ἀφθονοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ συηχνὰ συμβαίνει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ δύτου, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἀρπάξῃ εἰς τὰ τρομερὰ σαγόνια του. Ὁ δύτης τότε πλανεῖ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔχει πάντοτε κρεμασμένο στὴ μέση του καὶ προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸ θηρίον στὰ μάτια, τὸ κεφάλι ἢ νὰ τοῦ σχίσῃ τὴν κοιλιά.

Ἡ πάλη αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θαλάσσιον τέρας εἶνε ἀφαντάστου θραυστικῆ.

Ὁ καχαρίας τρυγυρίζει διὰ νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐρρομήσῃ καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἀργεῖ νὰ ἐπιτεθῇ, ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ὁ δύτης, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ περισσότερον τὴν ἀναπνοήν του καὶ πρέπει ν' ἀνεβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν—πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας ὁ καχαρίας εὑρίσκεται κοντὰ διότι τότε θὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον, ὁ δύτης ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρεψῇ πρώτος μὲ τὸ μαχαίρι του. Ἐὰν τὸ κτύπημα τοῦ δοθῇ εἰς κατάλληλον μέρος, τότε ὁ καχαρίας τρέπεται εἰς φυγήν. Εἰς τοῦτο βοηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι μαῦροι ἀπὸ τὸ πλοιάριον οἱ ὁποῖοι τὸν κτυποῦν μὲ μακρυὰ κωπάκια. Καὶ ἔτσι δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἄνθρωπος νικητὴς ἀπὸ τὴν τραγικὴν αὐτὴν μονομαχίαν του μὲ τὸ φοβερότερον ἀπὸ τὰ θηρία τῆς θαλάσσης.

ΜΑΡΚΟΥ ΒΟΥΛΛΕΝ

ἀγνὸς τοῦ Ἀγνοῦ, ou chante (on est) à l'unisson.

ἀγός (ἡ) chèvre ὑ.

ἀγοράζω (ἀγόρασα) ρ. acheter ὑ. || ἀγόρασμα (ἡ) achat ὑ. || ἀγοραστὴς (ὁ) acheteur ὑ.

ἀγορεύω (ἀγόρευσα) ρ. haranguer. || ἀγορευτὴς (ὁ) orateur ὑ.

ἀγορά (ἡ) place ὑ. || ἀγορὰ (ἡ) achat ὑ. || ἀγορὰ (ἡ) marché.

ἀγρεύω (ἀγρεύσα) ρ. chasser (de phi-).

ἀγρεύω (ἀγρεύσα) ρ. pêcher (de phi-).

ἀγρεύω (ἀγρεύσα) ρ. chasser

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ: # ΠΙΚΟΥΪΛΟΣ

Μυθιστορία τῶν Μεσαιωνικῶν χρόνων τῆς Ἱσπανίας

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

(Εἰς τὴν μεταξὺ τῆς Σιέρρας δὲ Μογκάγια καὶ Σιέρρας δ' Ὀκα γραφικὴν τοποθεσίαν τῆς Ἱσπανίας, ὑπῆρχε περὶ τὸ ἔτος 1000 μ.Χ. ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποίου ἰδιοκτήτης ἦτο ἕνας ἀρχηγὸς λησταρχίας, ὁ Ζουὰν Βαπτίστας Βαλτέζαρ ὁ ἐπικαλούμενος πλοίαρχος. Μαζύ του ἤμεναν καὶ τὰ μέλη τῆς συμμορίας του, καὶ ἕνα παιδί Μαυριτανῶν γονέων ἡλικίας 15 ἐτῶν, ὀνόματι Πικουΐλος, τὸ ὁποῖον ὁ πλοίαρχος εἶχεν ἀπαγάγει ἀπὸ τὴν Παμπελόνην. Ὁ μικρὸς αἰχμάλωτος, ἐρχηθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοιάρχου καὶ μαθητευόμενος, τραυματοφορεύων ἐπὶ τῆς ἀμάξης μέχρις αἰχμάλωτος ἐπὶ τοῦς κηστάς καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν Καράλον. Τὸ ξενοδοχεῖον ὠνομάζετο Ξενοδοχεῖον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὸν τίτλον τοῦ, τὸ ξενοδοχεῖον ἀφιλόξενον. Ἐκεῖ ἐφέρετο πάσα, ὁ Ζουὰν Βαπτίστας ὑπεδέχετο τοὺς ξένους εὐγενέστατα. Κατὰ τὸ ἑσπέρας τοῦς προσφέρων κρασὶ τοῦ παρεῖχε καρκαντικόν, καὶ κατόπιν τοῦς ἐφίγγει εἰς τὴν θάλαμον τῶν ξένων, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη κραβάτια τοποθετημένα εἰς μίαν κατάπαυσιν, ἡ ὁποία μὲ τὴν κίνησιν ἑνὸς μοχλοῦ κατεβίβαζε τὰ κραβάτια εἰς τὴν ὑπόπτεμβήμην τοῦ ὑπογείου. Ὁ πλοίαρχος τότε ἐσκότωνε τοὺς ἐκβιβασθέντας καὶ τοὺς ἐλήστευε.

Ὁ μικρὸς Πικουΐλος δὲν ἠμπορεῦσε οὔτε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κίμωστάχτε ξενοδοχεῖον, οὔτε καὶ ν' ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν κακοποιῶν. Καὶ παρὰ τὴν καλήν του φύσιν, παρέμεναν ἐκεῖ παθητικὸς καὶ συνεργὸς ἀκούσιος ἐπὶ τὰ ἀγκλήματα.

Κάποτε ὅμως ἤλθεν, ἢ μᾶλλον ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα τῶν λῃστῶν ἕνας ταξιδιώτης ἀπὸ τὴν Παμπελόνην, ὁ κοντὸς Γογγαρέλος, μικροπαχὺς ἐπίσης, μὲ τὴν ἀκμάζοῦν τοῦ Ζουανίταν. Ὁ Πικουΐλος ἦγε μόνον ἐντοῦτοις τὴν νάνα, ἀλλὰ καὶ ἠθάνατο ραθυμίαν ὑπορρέποντα πρὸς κόνην, διότι ἄπαν ἄλλοτε εἰς τὴν Παμπελόνην μετὰ τοῦ μικροῦ φίλου Πετράλβη ἦτο ἀλάτης καὶ πάθαινε ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἢ Ζουανίτα τοῦ ἔβαζε κρέας καὶ ἔφραγε τὰ ἀπόμάγκα τοῦ ξενοδοχείου ἔχοντας ὑπηρέτας ὡς μαγείρισσα. Δι' αὐτὸ ὁ Πικουΐλος ἀπεφάσισε νὰ τὴν σώσῃ παντὶ τρόπῳ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν λῃστῶν.

Ὁ Γογγαρέλος ἔφευγεν ἀπὸ τὴν Παμπελόνην διότι κατηγορήθη ἐπὶ μαγείᾳ, ὡς μάγος. Ὁ πλοίαρχος κατὰ τὸν δεῖπνον, ἀποτεινόμενος μετὰ τοῦ Γογγαρέλου, τοῦ ἔζήτησε νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν τύχην. Ἐκεῖνος, ἐξετάσας τὴν παλάμην τοῦ, εἶπεν ὅτι θὰ ἀπέθαινε κακοπαθώς. Ὁ Ζουὰν Βαπτίστας, ἀνθρωπος ἀπὸ τὴν προσηκεῖαν αὐτοῦ, διέταξεν ἀμέσως τὸν Πικουΐλον νὰ ἀτοιμάσῃ τὸν θάλαμον τῶν ξένων. Ὁ μικρὸς, ἐξελθὼν μ' ἕνα φανάρι, εἰσῆλθεν ἔξω ἀπὸ τὸν θάλαμον τὸν ὅπου κρυφὰ τὸν Καράλον μεθοῦσιόνον καὶ ζητοῦντα τὸ δικαιωτικόν του.

—Νὰ τὸ τὸ δικαιωτικό σου, εἶπε τότε μὲ μίαν αἰφνιδίαν ἐμπνευσιν ὁ Πικουΐλος. Καὶ τὸν ἔσπρωξε μέσα εἰς τὰ δωμάτιον τῶν ξένων ὅπου ἔπρεπε νὰ ὁδηγήσῃ κατόπιν τὸν Γογγαρέλον μὲ τὴν ἀναφίαν του.

Ὁ Καράλος ἐσκόνταψεν εἰς ἕνα κρεβάτι φιλοξενίας τοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Παράδοξον! Τὸ κρεββάτι μου ἤτο πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Πῶς ἐγύρισε; Ὅλα γυρίζουν σήμερα.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ βασανίσῃ περισσότερον τὸ μυαλό του, ἐξηπλώθη καὶ μετ' ὀλίγον ἐροχάλιζε.

Ὁ Πικουΐλος, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν ἐδγήκε πατὸν στὰ νύχια καὶ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου μὲ τὸ κλειδί. Κατόπιν κατέδηκε τὴν σκάλαν καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου προσπαθῶν νὰ φανῇ ψύχραιμος.

—Λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

—Ὁ θάλαμος τοῦ κ. Γογγαρέλου εἶνε ἕτοιμος.

—Ὡραῖα, εἶπεν ὁ κουρεύς. Διότι ἐλιπολυμόνισα ἀπὸ τὴν νύστα... Ὀρίστε, λοιπόν, κύριε ὑπηρέτα...

Ὁ Πικουΐλος εἶχε γίνει ὀχρὸς σὰν κερί. Ὁ Ζουὰν Βαπτίστας ἀντελήφθη τὴν ταραχήν του, ἀλλὰ τὴν παρεῆγησε. Καὶ πλησιάσας τοῦ ἐψιθύρισε :

—Ὥστε ἀρχίζεις νὰ ἐννοῆς, μικρέ μου ; Πολὺ καλά. Ἀλλὰ ψυχραιμία. Ἂς εἶνε. Γιὰ πρώτη φορὰ δὲν εἶμαι δυσαρεστημένος.

—Ἑτοιμοι λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κουρεύς, καὶ ἠκολούθησε τὸν Πικουΐλον μαζὺ μὲ τὴν Ζουανίταν, χαιρετῶν τοὺς συνδαιτημόνας του.

Ὁ Πικουΐλλος ἐπροσορεύθη μὲ τὸ φανάρι. Ἡ πόρτα τοῦ ἐστιατορίου ἔκλεισε καὶ οἱ τρεῖς εὐρέθησαν εἰς τὴν σκάλαν. Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ μεγάλου θαλάμου, ὁ Πικουΐλλος δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχήν του καὶ ἐτσαμάτησε.

—Ἐδῶ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κουρεύς.

—Ὀχι, ἀπεκρίθη ὁ Πικουΐλλος, ταραγμένος, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἀνεβαίνῃ. Ὁ κουρεὺς καὶ ἡ ἐνεφιά του τὸν ἀκολουθοῦσαν σιωπηλοί ἀπροσέχτες διὰ τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο τὸ δωμάτιόν των. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συφίτας, ἐμπῆκε πρώτος ὁ Πικουΐλλος. Ἔξαφνα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸν κουρέα καὶ τοῦ ἔδαλε τὸ χέρι εἰς τὸ στόμα.

—Σωπή, τοῦ λέγει, διότι ἄλλως εἶσθε χαμένοι.

Ὁ κουρεὺς ἠσθάνθη ἀμέσως νὰ ἐξαιμίζεται ὁλῆ ἡ εὐθυμία του.

—Πῶς ; Χαιώνει: εἶπε περίτρομος.

—Ὀχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἀτενίζουσα προσεκτικὰ τὸν Πικουΐλλον.

—Ἐλησμόνησες τὰ δύο πτωχὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐδοφήσες νὰ μὴ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα ἐν ἀγρυπνίᾳ; ἐγὼ ἀνεβαίνω ἐν ἀγρυπνίᾳ, ὁ ὁν ἀγρυπνεῖ. Ἐπιστρέφ

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Η ΡΩΜΗ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ ΤΗΣ

Προκειμένου νὰ ἑορτάσῃ τὸ Ἅγιον Ἔτος ἡ Ρώμη, ἐξωραΐζεται. Ἔργα τα καθαρίζουν τὰ τεράστια ἀγάλματα, ποὺ στολίζουν τοὺς ναούς της, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ εἰκονιζόμενος εἰς τὴν φωτογραφίαν ἀνδριὰς τοῦ Πάπα Πίου Ι΄.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ!

Ἕνας γερμανὸς σοφὸς προβλέπει ὅτι τὰ ρομπὸτ θὰ τελειοποιηθοῦν ἐντὸς ὀλίγου τόσον πολύ, ὥστε θὰ ἀντιτήσωμεν καὶ τεχνητοὺς πόλισμαν. Ὁ ἀστυνόμος-ἠλεκτρολέγος, ὅταν θέλῃ νὰ διακλύσῃ καμμίαν θορυβώδη διαδήλωσιν θὰ ἐξαπολύῃ τὰ ρομπότ του καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς τηλεοράσεως θὰ τὰ διευθύνῃ διὰ τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων εἰς τὴν διάλυσιν καὶ σύλληψιν τῶν διαδηλωτῶν.

Γερμανίδες ἀθλήτριαι προπονούμεναι εἰς τὸν δρόμον.

Τὰ φακιρικὰ πειράματα

Ὅταν ἀποφασίζουν νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἄνδρας...

Ἡ νέα Ἀμερικανὶς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Σέλλυ Ἄϊλερς μὲ πυτζάμαν... περιπάτου κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν εἰς τὸ Χόλλυγουντ μόδαν τῆς ἀνδρικῆς περιβολῆς, ποὺ ἐλανσάρισε ἡ περίφημος Μάρλεν Ντῆτριχ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

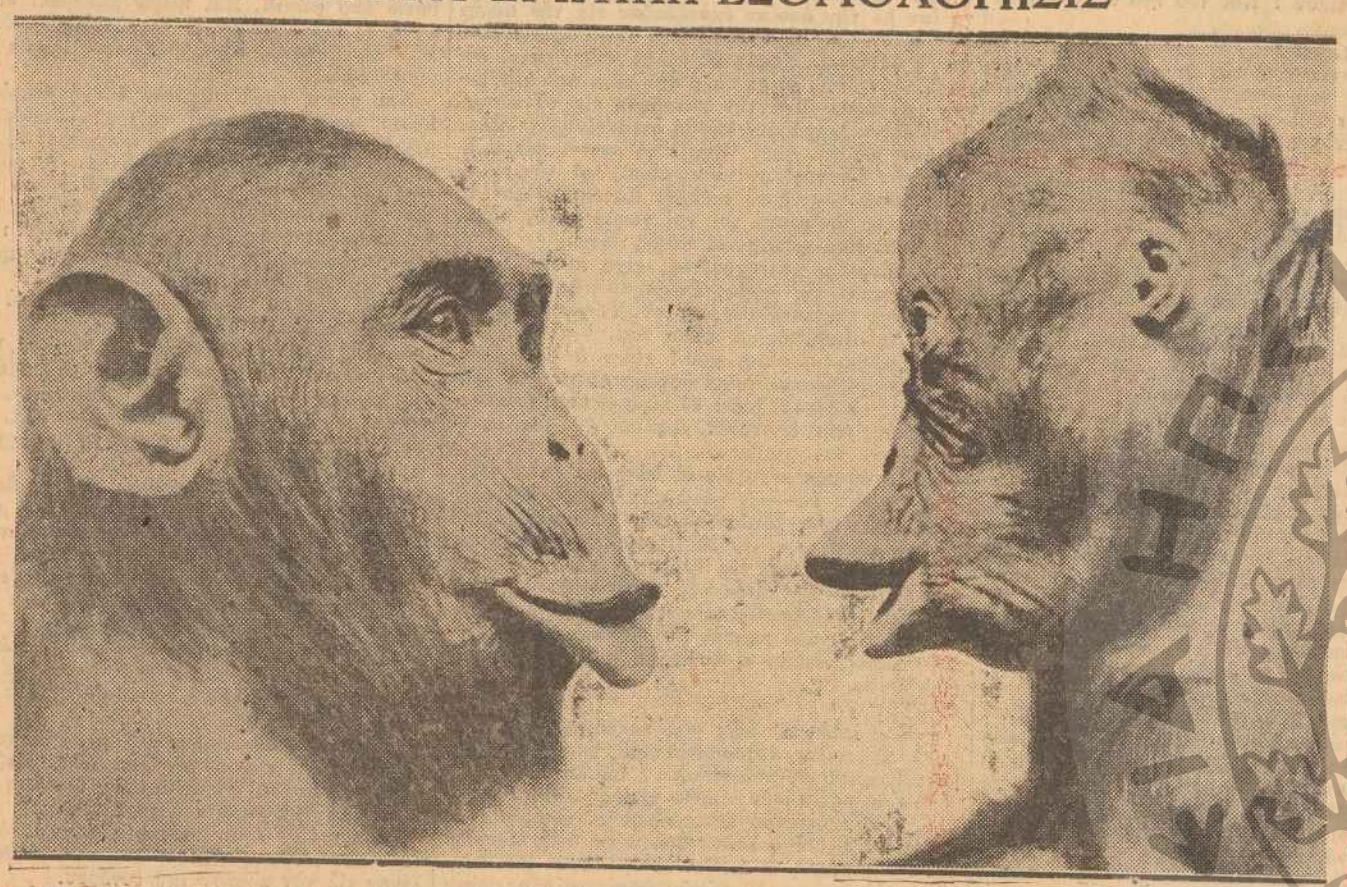

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων ὁ ἀρσενικὸς ἐκφράζει τὰ φλογερὰ αἰσθήματά του πρὸς τὴν θήλειαν, ἡ ὁποία τὸν ἀκούει συγκεκινημένη καὶ ἐλαφρῶς ντροπαλή, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία.